

Ahmet Altan'ın Darbe Davası'nda Savunmasının Tam Metni: Hukuk Sistemi Cüzzama Yakalanmış

22/06/2017 [Basın Özgürlüğü](#), [İnsan Hakları](#)

<https://washingtonhatti.com/2017/06/22/ahmet-altanin-savunmasinin-tam-metni-hukuk-sistemi-cuzzama-yakalanmis/>

Sayın Yargıç,

İddianame olduğu ileri sürülen, zekâdan ve hukuktan yoksun, ağırlaştırılmış müebbet gibi heybetli bir cezayı taşımaya mecali yetmeyen bu cılız metin ciddi bir savunmayı asla hak etmiyor.

Ama benim hakkımda söylenen yalanları gördüğümde 15 Temmuz'dan sonra hapse atılan binlerce insanın nasıl bir hukuk katliamının kurbanı olduklarını daha iyi anladım. Hakkında yalan söylenen tek insan ben olamayacağıma göre bu tür yalan dolu iddianamelerin zehirli bir sarmaşık gibi yargıya dolanıp onu boğduğunu kabul etmemiz gerekiyor.

Bu iddianameyi yazan savcının yalan söyleme ve saçmalama konusunda gösterdiği pervasızlık, bunun yargı sisteminde bir alışkanlık hâline geldiğini kanıtlıyor.

Bu iddianameyi okuduğunuzda, içinde sanıkların, sanık sandalyelerinin, avukat sıralarının, silahlı jandarmaların, kürsülerin, cübbelerin bulunduğu ve Adliye Sarayı diye adlandırılan yerlerin nasıl bir hukuk mezbahasına döndürüldüğünü rahatça kavriyorsunuz.

Mehmet Altan'ın çok sevdiği bir sözü vardır, “bir damla kana baktığında bünyedeki bütün hastalıkları görürsün” der.

Şimdi bu iddianameyi, bu bir damla kanı incelediğimizde, hukuk sisteminin cüzzama yakalandığını, etlerinin lime lime döküldüğünü bütün dünyayla birlikte göreceğiz.

Size, hukuk sisteminin yakalandığı korkunç hastalığı, bu iddianameyi madde madde inceleyerek göstereceğim.

Bunu, Türkiye'de şu anda bağımsız ve âdil bir yargı bulunduğunu sanmak gibi safça bir yanılgıya düştüğüm için yapmayacağım.

Mahkeme tarafından tahliye edilen insanların aynı mahkemenin kapısında yeniden tutuklandığı bir utanç ve zorbalık çağında yaşadığımızın, hukukun bizzat hukukçular tarafından katledilmeye çalışıldığı bir zorbalık döneminin tanığı ve sanığı olduğumun elbette farkındayım.

Ama ben, “hukuk bazen uyur ama asla ölmez” diyen atasözüne inanırım. Bugün vurulan, yaralanan, kanayan, komaya sokulan hukukun bir gün sağlığına kavuşup geri döneceğini biliyorum.

Şu anda iktidarda bulunan siyasetçilerle hukukçuların yalnızca bugünü düşünmelerine, 28 Şubat generalleri gibi “bugünün bin yıl süreceğini” sanmalarına karşın ben yarının geleceğini, daima geldiğini bilirim.

Bu nedenle, iddianame olduğu söylenen bu köksüz ve temelsiz metni parça parça ederek, baskının biteceği, hukukun geri geleceği güne şimdiden bir belge bırakmak, bu iddianameye cevaben bir karşı iddianame yazmak için anlatacağım anlatacaklarımı.

Şimdi geelim iddianame olduğu söylenen bu hukukî garabete.

Ne diyor iddianame?

Birkaç yazımla, bir televizyon konuşmam dışında bu iddianamenin “darbeciliğimize” temel dayanak olarak sunduğu iddia şu:

Biz, darbeyi yönlendirdiği iddia edilen adamları tanıdığı iddia edilen adamları tanıyormuşuz.

Bu özetin sizin kulağınıza bile gülünç geldiğine inanıyorum ama suçladığı birkaç yazımla bir konuşmam dışında üstüne yerleştiği temel, bu garip ve gülünç iddia.

Bu darbeyi yönlendiren bazı adamlar varmış... Onları tanıyan bazı adamlar da varmış... Biz de onları tanıyan adamları tanıyormuşuz.

İnanmak çok güç biliyorum ama bu iddianame sayfalarca bunu anlatıyor.

Önce şunu sorayım, birini “tanımak” nasıl bir suç kanıtı olarak kabul edilebilir?

Bir suçluyu tanıyorsanız bu size suçlu yapar mı?

Komşunuz kalpazanlıktan yargılanırsa siz de onu tanıdığınız için kalpazanlıktan yargılanır mısınız?

Ya da komşunuz karısından boşanırsa, onu tanıdığınız için siz de karınızdan boşanmış sayılır mısınız?

Bir eylemden dolayı suçlanabilmeniz, o eylemden sorumlu tutulabilmeniz için bizzat o eylemi yapmış ya da o eyleme katılmış olmanız gerekmez mi?

O eyleme katıldığınızın kanıtlanması gerekmez mi?

Elbette gerekir.

Peki var mı öyle bir kanıt?

Tabii ki yok.

Sadece yalanlara dayanan bir laf kalabalığı var.

Gerçek olsa bile suça kanıt olmayacak bir iddianın kendisi bile tamamen yalan.

İddianame, “terör örgütü yöneticilerinden” Said Sefa’ya ait bir haber sitesinde haftada bir yazı yazdığımı söyleyerek başlıyor.

Said Sefa hakkında henüz kesinleşmiş bir mahkeme kararı yok bildiğimiz kadarıyla. Ama savcı söze böyle kesin bir hüküm varmış gibi giriyor.

Buna hukuk değil, algı operasyonu deniliyor genellikle.

Hadi diyelim ki Said Sefa suçlu.

Eeee?

Bir gazete sahibi dolandırıcılık yaparsa, ya da karısını vurursa ya da darbeye karıştırsa onun yönettiği yayın organında yazı yazan ya da haber yapan herkes otomatikman suç ortağı mı sayılıyor?

“Suçun şahsîliği” diye bir kavram duymuş olduğumu hatırlıyorum.

Hukuku vururken bu kavramı da mı öldürdünüz?

İddianamenin açılışını böyle yapabilmeniz için önce Said Sefa’nın suçunu kanıtlayıp kesinleştirmeniz sonra da benim bu suça iştirak ettiğimi kanıtlamanız gerekir.

Var mı böyle bir kanıt?

Elbette yok.

Zaten bu iddianameyi yazan savcı, bütün iddianame boyunca göreceğimiz üzere öyle “kanıt” falan gibi ayrıntılarla uğraşmak zorunda hissetmiyor kendini.

O suçluyor ya, yeter işte, daha ne kanıtı istiyorsunuz?

Bu iddianamede kanıt yerine sadece savcının suçlamaları var, onlar da yalan.

Girişin ardından Ahmet Keleş diye birinin tanıklığı geliyor. Karmakarışık yazıldığı için bu tanığın ne dediğini anlamak epey zor.

Anladığım kadarıyla bu Ahmet Keleş, Gezi olaylarının bir komplo olduğunu ve “Taraf Gazetesi yazarı Ahmet Altan’ın yazıları okunduğunda” bunun daha net anlaşılacağını söylüyor.

Burada küçük bir sorun var.

Gezi olayları sırasında ben Taraf Gazetesi’nden çoktan ayrılmıştım. Eve kapanmış roman yazıyordum.

Eğer Gezi olaylarının gelişimini benim yazılarımdan anlamaya kalkarsanız biraz zorlanırsınız. Çünkü Gezi öncesinde ben yazı yazmıyordum.

Elbette savcı da yalancı şahidi de böyle küçük ayrıntılara aldırıyorlar.

Ben Taraf’tan 2012’de ayrılmışım, onlar hâlâ benim 2013’teki Gezi olayları kapsamında Taraf’taki yazılarımdan, yani olmayan yazılarımdan söz edip, bir de utanmadan bunu iddianameye yazıyorlar.

Ben o dönemde Taraf’ta yazmıyordum ama yazsaydım kesinlikle Gezi’yi desteklerdim. Gezi olaylarının devletin ve halkın vicdanına seslenen bir hareket olduğuna inanıyorum. Devletin vicdanında, eğer öyle bir vicdan varsa, Gezi kendine bir yer bulamadı ama halkın vicdanında bir yer buldu. Örgütsüz, lidersiz, halkın içinden kaban, zeki, cesur ve barışçı bir hareketti. Tarihimizde bir örneği de yoktur bildiğim kadarıyla.

Savcı böyle yalanlar yazmak yerine bana Gezi olayları hakkındaki fikirlerimi sorsaydı ona da bunları söylerdim. Yalan olduğu bu kadar kolay kanıtlanacak yalanları iddianameye yazıp kendini rezil etmezdi.

Aynı tanık benim Uludere olayları sırasında “Devlet halkımı bombaladı” diye manşet attığımı da söylemiş.

Bunun için tanığa gerek yok. O başlığı ben 2011’de attım, başlık gazetenin üstünde duruyor. Yargılandım, mahkûm oldum. Roboskî olaylarından dolayı mahkûm olan tek insan benim. Bombalayanlar, bombalama emrini verenler değil ben mahkûm oldum.

Ve, evet, bugün de aynen böyle düşünüyorum, devlet halkını bombaladı. Zavallı insanları öldürdü.

Ama bunun 15 Temmuz darbesiyle ne ilgisi var? Bu iddianamede bu konu ne arıyor? Onu da kafası epey karışık olan savcıya soracaksınız artık.

Bu Ahmet Keleş bir şey daha söylemiş.

Keleş’in söylediğine göre Gezi olaylarından önce bir adam gelip “dolarla borçlanma” demiş. Haberi gönderen de “Hocaefendi” denilen örgüt lideriymiş.

Savcı karmakarışık yazdığı için bu haberin Ahmet Keleş’e mi yoksa bana mı gönderildiğini tam anlamadım.

Eğer haberi Keleş’e gönderdiyse bundan bize ne? Hakkımdaki iddianameyle bunun ne alakası var?

Yok, haberi bana gönderdiği iddia ediliyorsa, o zaman iş epeyce gülünçleşiyor.

Fethullah Gülen neden evinde oturmuş roman yazan bir adama “dolarla borç alma” diye haber göndersin?

Ayrıca ben niye dolarla borç alayım? Müteahhit miyim ben? Ne dolarla ne başka parayla hayatımda borç almadım ben. Ne kadar param varsa o kadarlık yaşarım, borç almam.

Taraf Gazetesi için borç almaktan söz ediyorlarsa o tarihte ben Taraf’tan ayrılalı çok olmuştu.

Neresinden tutsanız anlaşılmıyor. Ama savcının anlaşılır olmak gibi bir derdi de yok. Aklına geleni yazmış. İddianame de karmakarışık bir yalan çorbasına dönmüş.

Onun hemen altında Osman Bey isimli bir gizli tanığın sözleri yer alıyor.

Osman Bey, Gezi sırasında Cemaat’ten insanların gizli hesaplardan hükümet aleyhtarı twitler attığını söylemiş.

Hükümet aleyhtarı twit atmanın niye darbecilik suçu olduğunu anlamadım.

Bunun benimle alakasını ise hiç anlamadım.

Gizli ya da açık, ben hayatımda tek twit bile atmadım.

Bu olayın benimle ya da bu iddianameyle ilişkisi ne? Anlayan beri gelsin.

Bu tür saçmalıklarla biz aylardır hapis yatıyoruz, üstelik bir de müebbet hapis isteniyor hakkımızda.

İşte, bu duruma hukuk deniyor bugün.

Bütün bunları böyle ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum çünkü bu savcının ve benzerlerinin nasıl bir pervasızlıkla insanların hayatlarını kararttıklarını, görevlerini nasıl kötüye kullandıklarını herkes görsün ve hukuk bir gün uyandığında bütün bunlar belge olsun istiyorum.

Osman Bey'in ardından da Nurettin Veren isimli bir adamın tanıklığı geliyor. Darbeyi yönettiği iddia edilen adamları tanıdığı iddia edilen adamları tanıdığımızı dair ilk tanıklık.

Bu Nurettin Veren, Alaattin Kaya'nın benimle, Mehmet Altan'la, Nazlı Ilıcak'la Fethullah Gülen arasındaki ilişkiyi sağladığını ve bizim Alaattin Kaya ile sık olarak görüştüğümüzü bildiğini söylüyor. Dikkat edin, "bildiğini" söylüyor.

Şimdi ben bu Nurettin Veren'i tanımıyorum ama onun bir sahtekâr olduğunu biliyorum. Bir sahtekâr olduğunu size hemen kanıtlayacağım.

15 Temmuz'dan sonra ben bu adamı televizyonda bir canlı yayında izledim.

O programda benim Cemaat'in televizyonlarından birinde, adını tam hatırlamıyorum, ya Mehtap dedi ya Samanyolu, haftada iki program yaptığımı, program başına 3 bin dolar aldığımı söyledi.

Bunu öyle bir güvenle, gözünü bile kırpmadan söyledi ki parayı bizzat kendisinin ödediğini sanırdınız. Sonradan gördüm ki aynı yalanı iddianameye giren ifadesinde de söylemiş.

Şimdi söyleyeceğime lütfen dikkat buyurun.

Ben yirmi yıldır tek bir televizyon programı yapmadım.

Bu kadar rahat yalan söyleyebilen bir adamın ifadesini savcı iddianameye koyabiliyor.

Bu adam, Alaattin Kaya'nın Gülen'le bizim aramızda ilişki kurduğunu, bizim Kaya ile sık sık görüştüğümüzü "bildiğini" söylüyor.

Ve bizim savcı, "nereden biliyorsun" diye sormuyor.

"Kanıtın var mı" diye sormuyor.

Sormadığı gibi kendisi de bu iddiayla ilgili tek bir kanıt koymuyor iddianameye.

Savcı şaşkın olduğu için bu ifadeyi iddianameye yazıyor, sonra aynı iddianamenin içine koyduğu bir belgeyle bu sözlerin yalan olduğunu kanıtlıyor.

Kendi yazdığı iddianameyi okusa yalan olduğu açıkça belli olan bu lafları o iddianameden çıkarırdı. Ama savcı kendi yazdığı iddianameyi bile okumak zahmetine katlanmıyor.

Şimdi burayı da lütfen dikkatle dinleyin.

Mehmet Altan'la benim 10 yıllık telefon kayıtlarımızı incelemişler ve Alaattin Kaya'yla görüşmelerimizin yekûnunu da çıkarıp iddianameye koymuşlar.

Biz "sık sık görüştüğümüz" söylenen Alaattin Kaya ile 10 yılda kaç kere görüşmüşüz, biliyor musunuz?

Mehmet Altan 10 yılda sadece bir kere görüşmüş Kaya ile. O da 2008 yılında.

Ben de sadece iki kez 2010 ve 2012 yılında konuşmuşum.

Daha sık görüştüğümüz bir adam da olabilirdi, bu herhangi bir suçun kanıtı olmazdı.

Ama suç olmayan bir eylem hakkında söyledikleri bile yalan.

On yılda bir adamla bir ya da iki kere konuşmak nasıl "sık sık" görüşmek oluyor?

Artık hukuktan vazgeçtim biraz utanma duygusu arıyorum. Ama o da yok. Zaten hukukun ırzına geçmek için önce hukukçuların utanma duygusunu kaybetmesi gerekiyor. Hukukçular utanma duygusunu kaybetmeseler bu kadar rahatça yalan söylemezler, hukuka ve adalete bu kadar rahat düşmanlık etmezlerdi.

Bizim savcı o kadar kendinden geçmiş ki Nurettin Veren'in ifadesini iddianamenin içine iki kere yazmış. Yalana doymuyor anlaşılır.

Savcının kafası karışık olduğu için iddianameyi de hoplaya zıplaya, daldan dala atlaya atlaya yazmış. Bu kadar yalan yazmak kolay değil tabii.

Onun yerine ben iddianameyi bir düzene sokarak anlatacağım, bu “tanışıklık” konusunu iyice ortaya çıkartıp Balyoz ve Ergenekon konularına geleceğim.

İddianamenin içinde bir anlatım disiplinini, sıradan bir kompozisyon ödevinin gerektirdiği konu sıralamasını beceremeyen savcı, benim yazılarımdan, Balyoz’dan, Ergenekon’dan söz ettikten sonra tekrar en sevdiği konuya “darbeyi yönettikleri iddia edilen adamları tanıdıkları iddia edilen adamları bizim tanıdığımız” iddiasına dönüyor.

Bu konudaki en favori ismi de anlaşılan Alaattin Kaya.

Bu konuda yalan söylemeye hakikaten doymuyor.

Şimdi gizli bir tanık çıkıyor karşımıza, kod adı Söğüt. Pek de güzel, pek de zarif bir isim seçmişler.

Bu Söğüt, Alaattin Kaya’yı Taraf Gazetesi’ne getirip götürüyor, ifadesine göre kendisi aşağıda bekliyor.

Ve, her 15 günde bir Alaattin Kaya’nın Başar Arslan’la, benimle ve Mehmet Baransu ile görüştüğünü söylüyor.

Basit bir soru çıkıyor burada karşımıza.

Aşağıda bekleyen adam, Alaattin Kaya’nın yukarıda benimle ve Mehmet Baransu ile görüştüğünü nasıl bilebiliyor?

Bakın, Taraf Gazetesi bir binanın tek katında hazırlanırdı. Başar Arslan’ın odası üst kattaydı ama ben de dahil gazeteyi hazırlayan herkes bir alt katta çalışırdı. Benim bir odam vardı. Gazetede çalışan herkes her zaman gelebilirdi. Herkes iç içeydi.

Biz sabah toplantılarını gazetenin stajyerlerinin bile izleyebilmesi için gazetenin ortasında yapardık. Gazetede çalışan herkes haberlerle ilgili fikirlerini söyleyebilirdi.

Gazetenin birinci sayfasını herkesin rahatça girip çıktığı yazı işleri odasında hazırlardık.

Taraf Gazetesinin yayını konusunda gizli bir şey olma ihtimali yoktur.

Savcı, Taraf Gazetesi’nde çalışan kime sorsa bunları öğrenebilirdi.

Niye sormamış?

Ya da sormuş da öğrendiklerini buraya yazmamış mı?

Ben Alaattin Kaya'yı hayatımda ya iki kere ya üç kere gördüm.

Onunla görüştüğümü de yazdım zaten.

Babam, bir konuşmasında "ben en gizli lafımı Taksim Meydanı'nda söylerim" demişti, bize de öyle öğretti. Bizim gizli işimiz yoktur. Özel hayatımız dışında her şeyi okuyucularla paylaşırız. Hep öyle yaptık.

Mehmet Altan da ben de yıllarca devletin istihbarat birimleri tarafından resmen izlendik.

Bizim hayatımızda toz zerresi kadar gizli bir iş olsaydı bunu çoktan yüzümüze çarparlardı.

Zaten bu yüzden savcı bir türlü bizi suçlayabileceği somut bir şey bulamıyor. Kıvranıp duruyor.

Bu gizli tanık Söğüt'ün ifadesinde beni öfkeliendiren bir iddia gördüm. Kızdığım çok şey var da ben birini söyleyeceğim.

Alaattin Kaya'nın gazeteye her gelişinden sonra biz AKP'yi eleştiren yayın yapıyormuşuz.

AKP aleyhinde yayın yapmak ne zamandan beri suç? AKP'yi eleştirmem, bir siyasî partiyi hataları konusunda uyardım nasıl olur da darbecilik kanıtı olarak bir iddianameye yazılabilir?

Ama kızdığım o değil.

Kızdığım, savcının benim "birisinin" talimatıyla AKP'yi eleştirdiğimi söylemesi. İnsan utanır bunu söylemeye.

Ben otuz beş yıldır bu ülkede yazı yazıyorum. Çizgim milim değişmemiştir. Demokrasi ve hukuk isteyen herkesi destekler, demokrasi ve hukuka karşı çıkan herkesi eleştiririm.

İnsan, iddianamesine böyle şeyler yazmadan önce benim 10 yıl, 20 yıl, 30 yıl önce yazdıklarına bir bakar. Hakkında üç müebbet istediği adam hayatı boyunca ne yazmış bir okur.

Ben ilk defa yargılanmıyorum. 300'e yakın davadan geçtim. Yazılarım nedeniyle yargılandım.

O yazıları kimin emriyle yazmışım?

Kim bana bunca davadan geçmeme yol açacak yazıları yazdırmış?

Askerî vesayetle kimin emriyle mücadele etmişim? Benim AKP'yi eleştirmek için birisinin lafına mı ihtiyacım var? Son beş yıldır yanlış politikalarıyla koca ülkeyi çökertmiş bir partiyi eleştirmek için neden bir talimata gerek olsun?

Beni hapse atabilirsiniz, hukuku hiçe sayabilirsiniz ama böyle terbiyesiz, saygısız davranamazsınız. İzin de vermem zaten.

Benim kitaplarım milyonlarca okura ulaştı, 17 dile çevrildi, son romanım ben hapisteyken peş peşe İtalya'da ve Amerika'da yayımlandı.

Ben bunca kitabı, izansız bir savcının saygısızlıklarına muhatap olmak için yazmadım.

Bir iddianamenin kompozisyonunu düzenlemekten aciz, anadilini bile düzgün yazamayan bir adam kalkmış 35 senelik yazara "yazılarını emirle yazdın" diyor.

Hukuku unuttuk bari terbiyeyi unutmayalım.

Bu savcı öyle bir iddianame yazmış ki neresinden tutsan elinde kalıyor.

Söğüt'ün iddianamedeki ifadesine göre benim Alaattin Kaya'yla ilişkilerim 17-25 Aralık 2013'e kadar devam etmiş. Kaya, o tarihe kadar Taraf Gazetesi'nde bana dosyalar ve kapalı zarflar getirmiş.

17-25 Aralık 2013'te ben Taraf Gazetesi'nden ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu.

Bu kadar net.

Bu iddianameyi yazan savcı "bu Ahmet Altan Taraf Gazetesi'nden ne zaman ayrıldı" diye hiç mi merak etmez?

Bu kadar açık bir yalanı iddianamesine nasıl yazabilir?

Hukukun ve hukukçuların bugün içine düştüğü durum bu işte. Alabildiğine bir pervasızlık, alabildiğine yalan, alabildiğine utanmazlık.

Yalanının bu kadar çabuk ortaya çıkacağından bile endişe etmiyor. Onun için söylediklerinin doğru olup olmadığı önemli değil çünkü. Onun için önemli olan bizi hapiste tutmak. Bu yalanların bizi hapiste tutmaya yeteceğini düşünüyor. Hakikaten de bu yalanlarla bizi hapiste tutabiliyor.

Türkiye’de hukukun geldiği yer burası işte.

Bir de uzun uzun Başar Arslan’la Alaattin Kaya arasındaki iş ilişkilerini anlatmış iddianamesinde. Aralarında bir matbaa alışverişi olmuş.

Başar Arslan, bir dönem benim kitaplarımın yayıncısıydı. Ayrıca benim 2012’ye kadar genel yayın müdürlüğünü yaptığım Taraf Gazetesi’nin sahibiydi.

Başar zeki, esprili, çalışkan ve arkadaşlığından her zaman zevk aldığım biriydi. Benimle birlikte çalışmak zordur, beş yıl birlikte çalıştıktan sonra dostluğumuz yoruldu, 2012’de gazeteden ayrıldım, bir daha da görüşmedik.

Başar Arslan’ın darbeye ya da darbecilerle bir ilgisi olduğuna asla inanmıyorum. Somut kanıtlar ortaya konana kadar da inanmayacağım.

Ayrıca, 2012 yılından sonra bir daha hiç görmediğim, karşılaşmadığım, konuşmadığım bir iş adamının bir başka iş adamı ile arasındaki iş ilişkisinden bana ne?

İş ilişkilerinde yasadışı bir uygulama varsa Ticaret Mahkemesine gidin.

Hayatımda gitmediğim, görmediğim, nerede olduğunu bilmediğim bir matbaanın el değiştirmesinin benimle ilgili bir iddianamede yeri ne?

Savcı, Taraf Gazetesi’nin “terör örgütü lehine süreklilik arz eden yayınlar yaptığını” da iddia ediyor.

Bayılıyorum böyle muğlak, afaki, boş lafların hukuk diye ortaya konmasına.

“Terör örgütü” dediği benim gazetecilik yaptığımda adı “Cemaat” olan örgüt.

Onun “lehine süreklilik arz eden” yayınlar yaptığımı ileri sürüyor. Bir başkası da kalkıp “cemaat aleyhine süreklilik arz eden” haberler yaptığımı söyleyebilir.

Cemaat’in bizim yayınlarımızdan şikâyetçi olduğunu, bize bunun için üyelerini gönderdiğini zaten ben açıkça yazıp okuyucularımıza duyurmuştum.

Şimdi gelelim hukuka.

Bu iddianamenin temelini oluşturan suç ne?

Askerî darbe.

Suç tarihi ne?

15 Temmuz 2016.

Ben gazeteciliği ne zaman bırakmışım?

2012'de.

En yenisi suç tarihinden 4 yıl önce yapılmış haberler suça kanıt olabilir mi?

Taraf Gazetesi, hiçbir dönemde Cemaat "lehine süreklilik arz eden" haberler yapmadı.

Yapsaydı da suç olmazdı.

Savcı "örgüt lehine süreklilik arz eden" yayınlara ve söylemlere bakmak istiyorsa AKP'ye bakacak.

Cemaatin örgütlediği bir toplantıda Fethullah Gülen'e "muhabbetlerini" sunan Tayyip Erdoğan'a bakacak. Meclis kürsüsünden Gülen'i kendini parçalayarak savunan bugünkü Adalet Bakanı'na bakacak.

Cemaati sürekli savunanlar onlar.

Bu bir suçsa onlar neden tutuklu değil? Suç değilse bu boş laf bu iddianamede ne arıyor?

Bu sorunun tutarlı bir cevabı var mı?

Yok.

Tutarsız bir hukuk olabilir mi?

Olamaz.

Hiçbir tutarlılığı olmayan, kanıtlara dayanmayan suçlamalar ileri sürmek, bunları iddianameye yazmak hukukun ırzına geçmektir.

Zaten bu savcı hukukun ırzına geçmeyi öyle bir alışkanlık hâline getirmiş ki bizim iddianame hukuk pornosuna dönmüş.

“Darbeyi yönlendirdiği iddia edilen adamları tanıdığı iddia edilen adamları tanıdığımız” iddiasıyla ilgili iki isim daha var.

Biri Önder Aytaç.

Ben Önder Aytaç’la karşılaştığımda AKP hükümetinin danışmanı ve Polis Akademisi’nin öğretim görevlisiydi.

Bana Taraf Gazetesi’nde yazmak istediğini söyledi. Ben de mümkün olduğunca geniş yelpazeli bir yazı kadrosu istediğimden “olur” dedim.

Savcının, beni darbeyle ilişkilendirmek için adını iddianameye yazdığı Önder Aytaç, benim işine son verdiğim sanırım tek yazar.

“Apo idam edilsin” dediği için yazılarına son verdim. Taraf Gazetesi’nde her görüşe yer vardı ama insanların ölümünü, öldürülmesini, devletin cinayet işlemesini isteyenlere yer yoktu.

Savcı benim Önder Aytaç’la telefonda konuştuğumu yazmış ama ne zaman, kaç defa konuştuğumu yazmamış.

Niye yazmamış?

Yazsa, iddiasının saçmalığı iyice ortaya çıkacak, herhalde ondan yazmadı.

Üçüncü isim de Ekrem Dumanlı.

Şimdi benim Alaattin Kaya’yla, Önder Aytaç’la bir ahbablığım yoktur ama Ekrem Dumanlı’yla vardır.

Ekrem, edebiyattan, sinemadan, bokstan, futboldan, benim de sevdiğim bu konulardan anlayan ve hoşlanan bir gazetecidir.

Onunla sohbet etmekten her zaman hoşlandım. Bir iki kere buluşup yemek yedik, bir kere de beraber Beşiktaş maçına gittik.

Ekrem Dumanlı’yla telefonda konuştuğum için üç müebbedi hak ediyorsam Beşiktaş maçına gittiğim için herhalde elli kere falan müebbedi hak ediyordum.

Biz konuştuğumuzda ben Taraf Gazetesi’nin genel yayın müdürüydüm, Ekrem de Zaman Gazetesi’nin genel yayın müdürüydü.

Ben o sıralarda sadece Zaman'ın değil Sabah'ın, Star'ın yöneticileriyle de konuşuyordum. Taraf Gazetesi'nin sıkıntıları vardı. Kâğıt, matbaa, dağıtım olanakları arıyorduk. Doğrusu kimse de doğru dürüst yardım etmedi, belki de edemedi. Bizim sıkıntılarımız hiç bitmedi.

Şimdi bu “tanışıklıklar” konusunda iki şey söyleyeceğim.

Birincisi, “tanımamız” sanki büyük bir suçmuş gibi iddianameye yazılan bu adamlar, celep, kabzımal, inşaatçı değil.

Bu insanlar medya dünyasının içindeki insanlar. Medya dünyasında herkes herkesi tanır biraz, karşılaşır, konuşur.

Aynı meslekî dünyada dolaşanların birbiriyle konuşmasında bir tuhaflık, bir anormallik, bir suç yoktur.

Hayatın doğal akışına uygundur.

İkinci söyleyeceğim de şu:

Bir bakın, eğer benim Ekrem Dumanlı ile konuşma sayım, Ekrem'in Tayyip Erdoğan'ın uçağına binme sayısından fazlaysa gelin Dumanlı ile konuşma suç mu değil mi tartışalım.

Ama eğer Dumanlı, Erdoğan ile benle konuştuğunun on misli konuştuysa o zaman benim karşıma bu saçmalıklarla gelmeyin.

Erdoğan'ın herhangi biriyle konuşması suç değil ama benim aynı insanla konuşmam suç, öyle mi?

Hukuk mu bu, mantık mı, akıl mı?

Saçmalıktan başka ne bu?

Bu konuda son bir şey söyleyip daha ciddi konulara geleceğim.

Bizim savcı da dahil birçok savcı son zamanlarda “suçlanan” insanlarla “konuşmayı” suç sayıyor.

Bir suç ortaklığının “kanıtlarını” ortaya koymuyorlar.

Bizatihi “konuşmayı” suç sayıyorlar.

Suçlanan hattâ mahkûm olan insanlarla konuşmak suç değildir. Öyle olsaydı hapisanelerdeki mahkûmları ziyaret eden herkes yargılanırdı.

Suçlanan insanlarla konuşmayı suç sayan bir hukuk yoktur.

Son zamanlardaki bu uygulamanın karşılığını hukukta bulamayız.

Bunun karşılığını sadece Katolik Kilisesi'nin "afroz etme" müessesinde bulabiliriz.

2017 yılında bizim hukuk sistemi, Katolik Kilisesi'nin Ortaçağ'daki uygulamalarını mı kendine örnek alıyor Sayın Yargıç?

Savcıların suçladıkları "afroz" mu ediliyor? Hukuk bu hâle mi geldi?

Şimdi gelelim biraz daha ciddi konulara.

Önce şu Balyoz meselesinden başlayalım.

Bakalım bu Balyoz neymiş, öyle herkesin ağzını doldura doldura söylediği gibi "kumpas" mıymış?

15 Temmuz 2016'da darbe yapan generalleri o mevkilere kim getirmiş, nasıl getirmiş?

Onları o mevkilere getirme "suçunu" kim işlemiş?

Benim hakkımda bir iddianame yazılır gibi yazılıp aslında kimin için iddianame yazılmış?

Savcı, beni suçladığını söylerken aslında kimi suçluyormuş?

Bir görelim bakalım neler oluyormuş.

Savcı, iddianamenin genelindeki savruk zekâsızlığa hiç benzemeyen, derin bir hazırlığı düşündüren, fevkalâde stratejik bir açılışla giriyor Balyoz konusuna.

Benimle hiç ilgisi olmadığını biraz sonra sizin de göreceğiniz çok ilginç bir suç tanımını benim iddianamemin içine yerleştiriyor.

Şimdi başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP yöneticileri ve Yüksek Askerî Şûra üyeleri dikkatle dinlesinler.

Çünkü bu bölüm benden çok onları ilgilendiriyor.

Savcının, Taraf Gazetesi'ndeki Balyoz darbesiyle ilgili başlıkları sıraladıktan sonra yazdığı o çok ilginç suç tanımını bir daha birlikte okuyalım:

“Bu şekilde Balyoz soruşturmasının başlatılarak Türk Silahlı Kuvvetleri içerisindeki terör örgütü mensubu olmayan subayların tasfiye edilerek yerlerine örgüt mensubu subayların getirildiği ve devam eden süreçte örgütün Türk Silahlı Kuvvetleri içerisinde bu sözde soruşturmalarla kritik öneme sahip yerlere kendi mensuplarını yerleştirdiği ve 15/7/2016 tarihli darbe girişimi için örgütün kendi zeminini hazırladığı...”
Savcının tarif ettiği suç ne?

“Terör örgütü” mensubu olmayan subayların tasfiye edilerek yerlerine örgüt mensubu subayların getirilmesi... Ve örgütün “bu süreçte” kritik öneme sahip yerlere kendi mensuplarını yerleştirerek 15 Temmuz darbesinin zeminini hazırlaması...

Suç bu.

Örgüt mensubu olmayan subayların tasfiyesi, yerine örgüt mensuplarının yerleştirilmesi ve darbe zemininin hazırlanması.

Savcı bu suç tarifinin içine çok da ilginç bir kelime yerleştiriyor:

“Bu süreçte...”
Hangi süreç bu?

2010'dan 2016'ya uzanan 6 yıllık bir “süreçten” söz ediyor?

Suç, bu 6 yıllık “süreçte” işlenmiş.

Bu 6 yıllık süreçte “suçlular” bazı askerleri tasfiye, bazı askerleri tayin ederek 15 Temmuz darbesinin zeminini hazırlamışlar.

Savcı cevap verilmesi gereken bir soruyu getirip koyuyor önümüze:

6 yıllık bu süreçte bu suçu kim işledi?

Savcı akılları zorlayan bir “saflıkla” bu suçu benim işlediğimi söylüyor.

Zekice bir soruya aptalca bir cevap veriyor ama cevabın saçmalığı sorunun yakıcılığını ortadan kaldırmıyor.

Balyoz darbe haberlerini ben yayınladım. O haberlerin yayınlanmasının tek sorumluluğu bana aittir. O gazetenin genel yayın müdürü bendim, benden başka kimse o haberlerin yayınlanmasına karar veremezdi.

“O haberleri yayınlamak suç mudur, değil midir” sorusuna cevap vereceğim daha sonra.

Ama önce savcının “6 yıllık süreçte” işlendiğini söylediği “tasfiye ve terfi” işlemlerinin “suçlusunun” kim olduğunu bir bulalım.

İzninizle önce bir soru sorayım.

Bir gazete, 2010 yılında yayınladığı bir haberle 2016’ya kadar 6 yıllık süreçteki bütün askerî tasfiye, tayin, terfi işlemlerini yapacak bir güce sahip midir?

Ben, 2010’da bir haber yayınlayarak 2016’ya kadar bütün tayin ve terfileri gerçekleştirebilir miyim?

Üstelik de 2012’de gazeteciliği bırakarak bunu yapabilir miyim?

Ne kadar şeytanî bir zekâya, ne kadar stratejik bir dehaya, ne kadar ölümcül bir kötü niyete sahip olursa olsun hiç kimse altı yıllık süreci tek başına belirleyemez.

Hele bir gazeteci bunu hiç yapamaz.

Altı yıllık süreçte bu kadar tayin, terfi, tasfiye yapılabilmesi için devletin içinde büyük yetkilere sahip insanların organize bir çalışma yapması gerekir.

Altı yıllık süreçte bu organize çalışmayı kim yaptı peki?

Bunun cevabını bulmak zor değil. Cevap çok açık.

Bu tayinlerin, terfilerin altında kimlerin imzaları varsa onlar yaptı.

O tayin ve terfilerin altında benim imzam var mı?

Yok.

Kimlerin imzası var peki?

Bu “süreçte” görev yapmış genelkurmay başkanlarının, Yüksek Askerî Şûra üyesi generallerin, hükümet üyelerinin, başbakanların ve cumhurbaşkanlarının.

Ve bu altı yıllık süreçte hiç değişmeyen tek bir imza var.

Başbakan ve Cumhurbaşkanı olarak Tayyip Erdoğan’ın imzası.

Savcı suçu tarif ediyor, bu suçun bir “süreçte” işlendiğini söylüyor, suçluların kim olduğunu işaret ediyor, sonra da dönüp benim cezalandırılmamı istiyor.

Bir daha soruyorum, savcının tarif ettiği suç ne?

2016 yılında darbe yapacak generalleri kritik görevlere terfi ettirip, diğer subayları tasfiye etmek.

Ben generallerin terfi ya da tasfiye edilmelerini sağlayabilir miyim? Böyle bir gücüm ya da yetkim var mı?

Yok.

Bu “suç” hangi süreçte işlenmiş?

2010-2016 arasında.

O süreçte benim herhangi bir rolüm var mı?

Yok.

Üstelik “askerî tasfiye yasası” 2015’de geçirilmiş. Bunu CHP Milletvekili Muammer Erkek 6 Haziran Salı günü CNN’de yaptığı konuşmada bir kere daha hatırlattı.

Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ise hazırladığı iddianamede, 17-25 Aralık’tan sonra çıkarılan iki yasa ile hem askerî tasfiyelerin kolaylaştırıldığını hem de darbeci subaylara generallik yolunun açıldığını yazmış.

Bunu da Mehmet Tezkan 7 Haziran 2017’de yazdığı yazıda hatırlattı.

Bizim savcı bunları bilmiyor mu?

2015’de çıkarılan yasadan ben sorumlu olabilir miyim?

Suç işleyen ben değilim, suçun işlendiği süreçte ben yokum. Peki, bu savcı benle hiçbir ilgisi olmayan bir suçlamayı neden benimle ilgili bir iddianameye koyuyor?

Buna mantıklı bir cevap verebilecek kimse var mı?

Olduğunu sanmıyorum.

Bu suçlama, başka bir iddianameden firar edip, bir süreliğine benim iddianameme saklanmış bir suçlama gibi gözüküyor.

Ha, bu suçlamanın benim iddianamemde olmasını açıklayacak benimle ilgili tek bir neden olabilir.

Savcı, Erdoğan'dan, AKP'li bakanlardan ve generallerden oluşan bir örgütün gizli liderinin ben olduğumu iddia edebilir.

Böyle bir suçlamanın benim iddianamemde yer almasını ancak bu açıklayabilir.

İtiraf edeyim, bu, bütün dünyanın ilgisini çekecek çok ilginç bir iddia olur.

Ama savcının böyle bir şey söyleyebileceğini hiç sanmam.

Öyleyse bu mesele benim iddianamemde ne arıyor?

Böyle bir suçlamanın benim iddianamemde bulunmasının saçmalığını da gördükten sonra şimdi gelelim Balyoz darbesinin benimle gerçekten ilgili olan kısmına. Şu “kumpas” denilen benim yayınladığım Balyoz haberine.

Savcı da Balyoz'a “kumpas” diyor ve benim bu haberi yayınlayarak “darbecilik” suçu işlediğimi ileri sürüyor.

Anayasa Mahkemesi'nin bu tür haberlerin suç olmayacağını belirten kararına hiç değinmeyeceğim bile. O konuyu avukatlarım söyler.

Ben daha net, daha açık, daha kesin biçimde, Balyoz haberine “kumpas” diyen bu savcı da dahil herkesle bir hesaplaşacağım.

Önce “Balyoz” denilen olay neydi, ne zaman, ne şartlar altında yapılmıştı ona bakalım.

Balyoz 2003 yılında yani dönemin MİT Başkanı Şenkal Atasagun'un Mustafa Balbay'a “Birinci Ordu darbeye hazır” dediği, dönemin genelkurmay başkanının Birinci Ordu komutanına “Sen darbeye mi hazırlanıyorsun” diye sorduğu dönemde yapılan bir “sıkıyönetim hazırlığı” semineri.

Genelkurmay, Birinci Ordunun hazırlıklarının farkında olduğu için “asla sıkıyönetim hazırlıklarını görüşmeyeceksin, asla iç sorunlarla ilgili hazırlık yapmayacaksın” diye kesin emir veriyor.

Bir emir yetmiyor, aynı konuda ikinci bir emir daha gönderiyor.

Birinci Ordu'nun generalleri ne yapıyor?

İki emre de uymuyorlar.

Açıkça emre itaatsizlik ediyorlar.

Olay, generallerin emre itaatsizliği ile başlıyor.

Generaller toplanıp ne tür hazırlıklar yapıyorlar peki?

Bütün siyasî parti liderlerini gözaltına almak, isim isim saydıkları belediye başkanlarını değiştirmek, tutuklayacakları 200 bin kişiyi yerleştirecekleri stadyumları belirlemek, “halkı yanlarına çekmek” amacıyla Yunanistan’la bir çatışma çıkarmak için hazırlıklarını ve planlarını görüşüyorlar.

Hazırlıklarını yaptıkları daha epey konu var ama bence bu kadarını saymak bile yeterli.

Bu hazırlıkları belirleyen konuşmaları da komutanlarının emriyle kaydedip kasete alıyorlar.

Benim generallerin bu hazırlıkları yaptıklarına dair kanıtım, gerçekliği tartışmalı olan CD’ler değil. Bizzat kendileri tarafından kayda alınan konuşmalar.

O konuşmaları dinleyen herkes bu hazırlıkları dehşetle görür.

2010 yılında Mehmet Baransu gelip “bir darbe hazırlığı yapılmış olduğunu” söyledi.

“Belgesi var mı” dedim.

“Var” dedi.

“Belgesi varsa getir, bakalım” dedim.

Birkaç gün sonra bu konuşma kayıtlarını ve içinde yazılı belgelerin bulunduğu CD’leri getirdi.

Konuşma kayıtlarını dinledik, CD’lerdeki yazılı belgeleri inceledik.

Doğru olduklarına kanaat getirdik ve yayınladık.

Olay bu.

Şimdi Balyoz haberine “kumpas” diyen herkesin cevap vermesi gereken bir soru var.

Basit bir soru.

Şu soruya bu iddianameyi yazan savcı da, bu salonda bulunanlar da, Balyoz haberine “kumpas” diyen gazeteciler, televizyoncular, siyasetçiler de cevap versinler:

Bugün Birinci Ordu’nun generallerinin toplanıp, Genelkurmay’ın “asla iç meselelerle ilgili hazırlık yapmayacaksınız” emrine açıkça karşı gelerek, “bütün siyasî partilerin liderlerini” gözaltına alma hazırlıkları yapmaları yasal ve doğal mıdır?

“Bugün Birinci Ordu’nun generalleri toplanıp siyasetçileri gözaltına alma, belediye başkanlarını değiştirme, 200 bin kişiyi tutuklayıp stadyumlara doldurma, Yunanistan’la çatışma planları yapabilirler, kimse karışamaz” diyor musunuz?

Buna gür bir sesle ve açıkça cevap vereceksiniz.

“Bugün Birinci Ordu generalleri toplanıp siyasetçileri gözaltına alma planları yapma hakkına sahiptir” diyor musunuz?

“Evet, tabii böyle planlar yapabilirler, elbette Genelkurmay’ın emirlerine itaatsizlik edebilirler” diyorsanız bunu açıkça söyleyin.

Söyleyin, herkesle birlikte ben de duyayım.

Ama bunu söyleyemiyorsanız, “olur mu öyle şey, generaller nasıl siyasetçileri gözaltına alma hazırlığı yapabilirler” diyorsanız, o zaman Balyoz haberlerine “kumpas” diyemezsiniz.

Hiçbiriniz diyemezsiniz.

Bu savcı da diyemez.

Eğer bugün generallerin böyle hazırlıklar yapmalarının suç olduğunu kabul ediyorsanız, bunun 2003 yılında yapılmış olmasının suç olduğunu da kabul etmek zorundasınız.

Ve bir suçun belgelerini bulan gazetecinin o belgeleri yayınlaması hem hakkı hem görevidir.

Şu soruyu da sorayım:

Bugün bir gazeteci, generallerin böyle hazırlıklar yaptıklarının belgelerini bulursa yayınlamalı mı?

Yoksa susmalı mı?

Bu sorulara herkes açıkça ve gür bir sesle cevap versin.

Bu sorulara cevap vermeden Balyoz haberlerine “kumpas” demek kimsenin haddi değildir, bu savcının da haddi değildir.

Üstelik bugünkü başbakan da, Adalet Bakanı da, Yargıtay Başsavcısı da o haberlerin kumpas olmadığını düşünüyorlar. Bunu açıkça beyan ediyorlar.

Onlarla aynı fikirde olduğum nadir konulardan biri bu.

Balyoz seminerine “darbe hazırlığı” dediğim için beni darbecilikle suçlamaya kalkan savcı, Başbakan, Adalet Bakanı, Yargıtay Başsavcısı için suç duyurusu yapmıyor.

Neden yapmıyor?

Benim söylediğim suçsa onların söylediği de suç. Onların söylediği suç değilse benim söylediğim de suç değil.

Çok net ve açık.

Karışık bir tarafı yok bu konunun.

Bütün bu gerçekler ortadayken siz nasıl kalkıp Balyoz planlarını yayınladığım ve Balyoz seminerine darbe hazırlığı dediğim için beni suçlayabilirsiniz?

Bana bu çelişkinin hukukî ve mantıkî nedenlerini açıklayın, açıklayabilirsiniz.

Açıklayamazsınız.

Çünkü bu saçmalığın hukukî ve mantıkî bir açıklaması yok.

Ne bu savcı, ne bu habere “kumpas” diyen gazeteciler, televizyoncular, siyasetçiler bu sorulardan kurtulabilir.

Beni hapse atmak onları bu sorulardan kurtarmaya yetmez.

Ayrıca bu savcıya ve herkese şunu da hatırlatayım, Tayyip Erdoğan Balyoz seminerindeki konuşmalar için “o konuşmaları dinleyince şoke oldum” demişti. Gidin bir sorun bakalım niye “şoke” olmuş.

Generallerin Genelkurmay’ın emirlerine karşı gelmesine aldırmadan, yaptıkları tüyler ürpertici konuşmaları dinlemeden, isim isim düzenlenen tutuklama listelerine

bakmadan kolayından “kumpas” deyip geçiyor, bir de bu saçmalıklarla beni suçlamaya kalkıyorsunuz.

Benim sorduğum sorulara cevap vermeden beni kim, ne hakla yargılayacak?

Var mı bu sorulara cevap vermek isteyen?

Bu salonda demiyorum, bu ülkede var mı benim sorularıma cevap vermek isteyen?

Bunlara net ve açık cevap verecek, verebilecek birinin çıkacağını, çıkabileceğini hiç sanmıyorum.

Sayın Yargıç,

Ben “Balyoz” haberlerini yayımladığımda askerî vesayet hâlâ devam ediyordu.

Bugün AKP’nin medyası olduğu gibi o zaman da askerî vesayet medyası vardı.

Bugün korkak ve çıkarıcı gazetecilerin AKP’ye yaranmaya çalışması gibi o gün de korkak ve çıkarıcı gazeteciler generallere yaranmaya çalışıyorlardı.

Eğer benim yayımladığım Balyoz haberlerinin benzerlerini daha önce yayımlama cesaretini göstermiş olsalardı bu ülke böyle bir darbe çöplüğüne dönmezdi.

Bu cesareti hiçbir zaman gösteremediler.

Askerî vesayet baskısı altında ezilen solcuların, Kürtlerin, aydınların, yazarların, gerçek dindarların acılarına sırtlarını döndüler.

Şimdi medyanın önemli bölümü aynı utanmazlığı AKP döneminde sergiliyor.

Balyoz haberi gibi haberleri yayımlamak bir gazetecinin en önemli görevlerinden biridir.

O haberi yayımlamayan bir gazeteci kendine, mesleğine, insanlarına ihanet etmiş demektir.

Ben kendime, mesleğime, insanlarıma ihanet etmediğim için askerî vesayet döneminde de yargılandım, bugün de yargılanıyorum.

Ne yazık ki bu ülkede demokrasi isteminin bedeli budur.

Savcı, benimle ilgili iddianamede Ergenekon ve Askerî Casusluk davalarından da söz etmiş. Türkçeyi doğru dürüst yazamadığı için ne dediğini anlamak epey zor.

İddianamede lafını geçirdiğine göre herhalde beni bunlarla da suçluyor deyip kısaca cevap vereceğim.

Askerî Casusluk konusundaki haberleri Taraf Gazetesi çıkarmadı. O meseleyi çok iyi anlamadığımız için biz o konuyla ilgili çok fazla haber yapmadık.

Bizim gazeteyle ilgili bir konu değil. Niye savcı o davadan söz etmiş, anlamadım.

Ergenekon davalarına gelince...

Ergenekon soruşturmaları Taraf Gazetesi açılmadan çok önce başladı.

Biz daha sonra o davanın haberlerini diğer gazetelerle birlikte verdik.

Ergenekon'un varlığına kesinkes inanıyorum. Ergenekon dediğimiz devletin içine yerleşmiş suç çeteleri. Susurluk çetesi gibi, 17 bin insanı faili meçhul cinayetlerle kurban edenler gibi, Danıştay saldırısını örgütleyen güç gibi, Malatya Zirve katliamını kışkırtanlar gibi, öldürdükleri insanları "Sapanca ölüm üçgenine" atanlar gibi, Hrant Dink cinayeti gibi... Daha böyle epey suç sayabilirim.

Ben bu çetelerin ortaya çıkarılmasını kesinlikle destekliyordum. Bugün de destekliyorum.

Ne yazık ki bizim iddianameyi yazan savcının 15 Temmuz soruşturmasını sulandırıp ana mecrasından saptırması gibi birileri de Ergenekon soruşturmasını sulandırıp çarpıttı.

Suç örgütlerini devletin içinden temizleme imkânı yok edildi.

Yazık oldu.

"Darbeyi yönettiği iddia edilen adamları tanıdıkları iddia edilen adamları" tanıdığımızın iddia edilmesi gibi saçmalıkları, Balyoz konusundaki çarpıtmaları cevapladığımızı göre geriye kaldı benim üç yazıyla Can-Erzincan televizyonundaki konuşma.

Şimdi bir savcı düşünün ki üç yazıyla bir konuşmadan müebbetlik darbecilik suçu çıkartsın. Üstelik de evrensel hukuk, yazılarla konuşmalardan "suç çıkmaz" diye açıkça yazarken.

Yazılarımla konuşmalarımın darbecilikle ilgili olduğu iddialarının ciddiye alınacak bir yanı yok aslında ama bugünkü hukuk sisteminin ciddiyetsizliğini, insanların nasıl kolayca hapse atıldığını göstermek için o iddialara da teker teker cevap vereceğim.

Şimdi bu savcıya da acımıyor değilim. Ona yazarları hapse atmasını ve onları orada tutmasını söylemişler. O da bunu yapabilmek için bir imkânsızlığın peşine düşerek bizi 15 Temmuz darbesiyle ilişkilendirmeye uğraşmış.

Önce “darbeci olduğu söylenen adamları tanıdıkları söylenen adamları tanıyorsunuz” diye bir saçmalaktan giriyor.

Daha önce kanıtladığım gibi bu tez yürümüyor. Kendi iddianamesinin içine kendini yalanlayan paragraflar yazmak zorunda kalıyor.

Arkasından bana dönüp “Sen 2010’da yayınladığın haberle 2016’daki darbenin kadrolarını işbaşına getirdin” diyor.

Eh, bu da pek mantıklı olmuyor.

Sonunda geliyor, “Siz darbe olacağını biliyordunuz” tezine dayanıyor.

Anladığım kadarıyla kurduğu mantık silsilesi şöyle işliyor:

“Darbenin olacağını biliyordunuz, demek darbeciler size darbe olacağını söyledi, darbeciler bunu size söylediğine göre demek sizin darbecilerle doğrudan ilişkiniz var, doğrudan ilişkiniz olduğuna göre demek siz darbenin destekçisi ve parçasısınız.”

Kurduğu mantık silsilesi bu.

Peki, bu mantık silsilesinin dayandığı bir kanıt var mı?

Hayır, tek bir kanıt bile yok.

Peki, ne var?

Savcının “kanaati” var, “ben öyle hissettim” demeye getiriyor.

Savcının hissiyatı bizim davada kanıt yerine geçiyor.

Savcı öyle hissetmiş, o zaman yazarları hapse atalım.

Hukukun geldiği nokta bu işte.

Şimdi bakalım bizim hisli savcımızın hissiyatı nereye dayanıyor.

Ortada üzerinde konuşacağımız bir kanıt olmadığı için savcının hissiyatını dayandırdığı konuşmayı inceleyeceğiz.

Kanıtla, belgeyle ilişkisi olmayan savcımızın “hissiyatının” da yanlış olduğunu ortaya koyacağız.

İşe bakın, bir “hissiyat” davasında biz müebbetle yargılanıyoruz.

Savcının “hissiyatını” hareketlendiren şey benim Can-Erzincan Televizyonunda Nazlı Ilıcak’la Mehmet Altan’ın ev sahipliğini üstlendiği programda yaptığım konuşma.

Bizi hapse attırmak için kıvranıp duran savcı, biliyorsunuz bizi önce o konuşmada “subliminal mesaj” verdiğimiz gerekçesiyle gözaltına aldırıp tutuklattı.

“Subliminal mesaj” gerekçesi sadece Türkiye’yi değil bütün dünyayı güldürüp alay konusu olunca bu “subliminal” lafi hokkabaz topu gibi birden ortadan kayboluyor.

Sanki savcı hiç böyle bir iddia ileri sürmemiş, sanki biz 12 gün Terörle Mücadele Şubesinin nezarethanesinde bu iddiayla tutulmamışız gibi “subliminal” lafi unutuluyor.

Onun yerine sahneye “siz darbeyi biliyordunuz” iddiası çıkıyor. Savcının yazdığı saçmalıklar tiyatrosunun yeni aktörü bu iddia oluyor.

Bir savcı, kanaatine göre, hissiyatına göre bir iddianame yazabilir mi?

Savcı öyle hissetti diye insanlar hapislerde yatabilir mi?

Bir savcının hissiyatı gereği, insanlar için “ağırlaştırılmış müebbet” hapis istenebilir mi?

Hukuka göre bunların hepsinin cevabı “hayır.”

Hukuka göre ortada hiçbir kanıt olmadan sadece savcının “hissiyatına” dayanan bir dava olamaz.

Ama burada oluyor.

Biz de bu saçmalıklara cevap vermek zorunda kalıyoruz.

Gayriciddi iddialara ciddi cevaplar vermek zorunda kaldığımız için hukuk tanrısı bizi affetsin deyip gelelim o konuşmaya.

Sayın Yargıç,

Biliyorsunuz bu tür konuşma programlarında gündemi genellikle konuşun özellikleri belirler.

Benim programa davet edilmemin iki güncel nedeni vardı.

Birincisi, yeni yayınlanan *Ölmek Kolaydır Sevmekten* isimli son romanım. Bu roman, Balkan Savaşlarını ve iktidara gelen İttihatçıların beceriksizliklerini, ülkeyi yönetmekteki yetersizliklerini saklayabilmek için uyguladıkları zorbalıkları anlatır kişisel maceraların arka planında.

O nedenle o dönemdeki İttihatçılar ve bugünkü uygulamaları ile o ittihatçılara çok benzeyen AKP iktidarı konuşuldu.

İkinci güncel konu ise o programdan yaklaşık bir buçuk ay sonra başlayacak olan ve benim 52 yıla yargılandığım Balyoz davası idi.

Balyoz konusu da bu nedenle konuşuldu.

O nedenle de konuşma bu iki konu ve bu konuların güncel siyasetle ilişkisi üzerinden ilerledi.

O gün söylediklerimi bugün de aynen düşünüyorum. Düşüncelerimde en küçük bir değişiklik yok. Üstelik bütün gelişmelerin de benim öngörülerimi doğru çıkarttığını görüyorum.

O konuşmada bugünkü AKP iktidarının İttihatçılara çok benzediğini, iktidara gelebildiklerini ama ülkeyi yönetemediklerini söylüyorum.

Durum tam da bu.

AKP'liler "dinbaz İttihatçılara" dönüştüler. Baskıyı artırdılar ve ülkeyi yönetemiyorlar.

AKP iktidarında Türkiye her gün biraz daha çöküyor.

Enver Paşa ile Erdoğan'ın benzediğini söylüyorum. Çok benziyorlar gerçekten de. Enver dünyadaki Türklerin lideri olma hayaliyle Osmanlı'yı çökertti. Erdoğan da dünyadaki Müslümanların lideri olma hayaliyle Türkiye'yi tam bir çöküntüye soktu.

Erdoğan'ın Suriye ve Ortadoğu politikalarına bugün Erdoğan'ın kendisi bile sahip çıkmıyor. Hata ettiklerini AKP yöneticileri bile söylüyorlar.

Cumhuriyet tarihinde eşine rastlanmamış bir dış politika faciası yaşanıyor.

Erdoğan'ın "bütün yargı bana bağlıdır" sözünü eleştiriyorum o konuşmada. Yargının bir adama bağlı olmasına bugün de sonuna kadar karşıyım.

Hukuka değer veren herkes de buna karşı çıkar zaten.

Şimdi geliyorum savcının büyük harflerle yazdığı iki cümleme.

"Erdoğan'ın ben başkan oldum demesi suç, ki ileride birisi buna hatırlayacak" diyorum.

Savcının bu cümleyi neden büyük harflerle yazdığını hiç anlamadım.

Erdoğan, "fiilî başkan" olduğunu söyledi. Bu söz, anayasanın dışına çıktığının itirafı.

Anayasanın dışına çıkmak, anayasayı ve anayasal düzeni yok saymak suçtur. Erdoğan bu suçu işlediğini kendisi açıkça kabul ediyor.

Elbette ki bir devlet, eğer gerçekten devletse, işlenen bir suçu unutmaz. Unutamaz.

Bunu söylemekten, bu gerçeği hatırlatmaktan daha doğal ne olabilir?

Hukuku ve yargıyı hatırlatmak, bunların varlığını vurgulamak nasıl suç olabilir?

Suçu Erdoğan işliyor. Onun suç işlediğini söylediğim için ben yargılanıyorum.

Buna da "adalet" deniyor.

"Fiilî başkanlığı" ilan etmek anayasal bir darbedir.

Zaten bu son anayasa değişikliğine Erdoğan'ın işlediği suçu yasallaştırmak için gittiklerini kendileri de söylemediler mi?

Devlet Bahçeli, "fiilî durumu" anayasaya uydurmak gerektiğinin altını çizmedi mi?

Yapılan eylem anayasaya uygun olsa, o eylemi anayasaya uydurmak için yeni bir anayasa yapmak neden gereksin?

Doğru dürüst bir devlette "fiilî duruma" izin verilmez, herkes yasaların içinde kalmaya zorlanır.

Bizde ise siyasetçi yasaya uymuyor, yasa siyasetçiye uygun hâle getiriliyor.

Savcının büyük harflerle yazdığı bir cümle daha var.

“Yasadışı, gayrimeşru bir suçta bir toplum ve devlet direnmezse sonucu iyi olmuyor” diyorum.

Bu cümle suç değil.

Bu cümlenin tersini söylemek abes.

Bir toplumun ve devletin suçta direnmesi gerektiğini söylemek neden suç oluyor?

Eğer bunun suç olduğunu düşünüyorsanız bu cümlenin tersini yüksek sesle söyleyin bakayım.

“Yasadışı suçlara toplum ve devlet direnmesin, teslim olsun,” deyin.

Diyebilir misiniz?

Eğer dersiniz, “yasadışı bir suç olan darbeye” direnmeyi nasıl savunacaksınız?

Savunamazsınız.

Konuşmamdan büyük harflerle yazılmış bir cümle daha:

“Bence bugün askerî vesayetle el ele çalışıyorlar. Askerî vesayet kendi tarihi boyunca özlediği ama hiçbir zaman tam anlamıyla gerçekleştiremediği her türlü fantezisini Erdoğan ve adamları gerçekleştiriyor.”

Evet, durum tam da bu.

Askerî vesayet paşaları Türkiye’yi gelişmiş dünyadan koparmak istiyordu. Erdoğan ve AKP bugün bunu gerçekleştiriyor.

Paşalar yargıyı ve hukuku yok etmek istiyordu. Bugün yapılan aynen bu.

Paşalar bütün muhalifleri, bütün demokratları hapsedmek istiyordu. Bugün yapılan bu.

Paşalar bütün medyayı denetim altına almak istiyordu. Bugün gerçekleşen bu.

Daha sayayım mı?

Bunları söylemenin, bu benzerlikleri dile getirmenin suçla, darbeye ne ilgisi var?

Askerî vesayet günlerine dönmeye karşı çıkmak nasıl askerî bir darbenin destekleyiciliği olarak algılanabilir?

Bu arada savcı benim konuşmamda geçen her “Erdoğan” sözcüğünü de iddianamede büyük harflerle yazmış.

Niye?

Çünkü benim Erdoğan’ı eleştirdiğimi ve bunu yaptığım için hapsedilmem gerektiğini söylemek istiyor.

Yeni dönemin hukuku bu işte:

“Erdoğan’ı eleştiremezsin. Eleştirirsen hapse girersin.”

Erdoğan’ı eleştiriyorum, siz de beni hapse atıyorsunuz.

Bu, hukuk değil.

Bu ne?

Bu, fiilî başkanlığa uygun düşen “fiilî” hukuk.

Hukuk adına suç işlemek bu.

Ben suçlu olduğum için değil, “suçluların hukuku” iktidarda olduğu için hapisteyim.

Bazen olur böyle şeyler. Hukuku savunduğun, haklı olduğun için hapse girersin. Suçu işleyen de savcı rolüne girebilir.

Ama kimse korkmasın, telaşlanmasın. Bu çok uzun sürmez. Hukuk bir gün uyanır.

Konuşmamdan savcının büyük harflerle “yazmadığı” bir cümlemi okuyorum şimdi:

“Öyle bir anlatıyorlar ki Erdoğan sanki hayatı boyunca burada kalacak. Erdoğan iki sene sonra gidecek. Seçim geliyor, iki sene sonra seçimde ne olacağını kimse bilemez.”

Savcının bu cümleyi neden büyük harflerle yazmadığını anlıyorsunuz herhalde.

“Ertesi gün darbe olacağını bildiğini” iddia ettiği adamlar, iki sene sonra Erdoğan’ın seçimle gideceğini konuşuyorlar.

Ertesi gün darbe olacağını bilen adam nasıl oluyor da “Erdoğan’ın iki sene sonra seçimle gideceğini” söyleyerek “subliminal” darbe mesajı veriyor?

Bir siyasetçinin “seçimle gideceğini” söylemek suç mu?

Ne suçu?

Üstelik bugün de aynen böyle düşünüyorum.

Erdoğan seçimle gidecek.

Erdoğan’ın iktidardan gitmesi için darbeye ihtiyaç yok ki, Erdoğan izlediği siyasetle zaten gidişini hazırlıyor.

Nasrettin Hoca’nın fıkrası gibi aslında durum.

İzlediği siyasetle bindiği dalı kestiğini görüyorsun. Söylüyorsun. Savcı “nereden biliyorsun, darbecisin” diyor.

Erdoğan’ı darbe falan değil ekonomi indirecek iktidardan. Bunun nasıl olacağını da anlatacağım daha sonra.

Biz şimdi iddianamedeki konuşmamızı izlemeyi sürdürelim.

Savcı, Mehmet Altan’ın bir cümlesini büyük harflerle yazıyor iddianamesine.

Mehmet Altan “iki seneye kadar da ne olacağı belli değil bu ülkede” diyor.

Ben cevap veriyorum:

“Belli değil, elli tane AKP’li milletvekili biz Akşener’le parti kuruyoruz dese, ayrılrsa bütün sistem sarsılıyor. Bu adam sağlam bir zeminde durmuyor.”

Meral Akşener’in adı durduk yerde geçmedi elbette.

Akşener’le arkadaşları parti yönetimini değiştirecek bir kongrenin toplanması için çalışmalarını sürdürüyordu o günlerde.

Parti tabanında güçlü oldukları görülüyordu.

Aradan daha bir yıl geçmeden söylediklerimizin ne kadar gerçekçi bir ihtimale dayandığı ortaya çıktı.

Erdoğan ve AKP yöneticileri MHP'yle birleşerek % 65'lik bir seçmeni yanlarına alıp ebediyen iktidarda kalacaklarını hayal ediyorlardı.

Ne oldu 16 Nisan referandumunda?

AKP ile MHP bütün hilelere, kanunsuzluklara, baskılara, yasaklara rağmen zor bela % 51'i bulabildiler.

Meral Akşener arkadaşlarıyla birlikte MHP tabanını alıp götürdü.

Akşener liderliğindeki bazı MHP'liler, bazı AKP'liler, Saadet Partililer, HDP'li Kürtler, Vatan Partililer, birçok küçük partinin seçmeni CHP öncülüğünde bir araya gelip Erdoğan'a da baskıcı rejimine de "hayır" dediler.

Erdoğan'ın üstünde durduğu zemin sağlam mıymış?

Toplumun yarısı sinmedi, korkmadı, dimdik ayakta durdu. Ve AKP'lilerin hiç hesap etmediği yepyeni bir "demokrasi platformu" oluştu.

Bu arada gözümüzün önünde bir rol değişiminin yaşandığını gördük.

Bir zamanlar askerî vesayet ve baskının partisi olan CHP, Kılıçdaroğlu'nun liderliğinde demokrasinin temsilcisi hâline gelirken, "cumhuriyeti demokrasiyle taçlandırmayı" bir proje hâline getirirken, bir zamanlar demokrasinin temsilcisi olan AKP baskının, zorbalığın, vesayet temsilcisi hâline geldi.

Bunun sonucunda AKP ilk kez Ankara, İzmir, İstanbul, Antalya, Adana ve Mersin'i aynı seçimde kaybetti.

Gençleri kaybetti.

Kadınları kaybetti.

Büyük şehirleri, gençleri, kadınları kaybeden hiçbir parti, hiçbir lider iktidarda kalamaz.

Yüzde ellinin baskıya "hayır" dediği cesur bir toplumda zorbalık rejimi çok uzun süremez.

Söylediklerimiz daha bir yıl geçmeden gerçekleşiyor.

Savcı bizi neyle suçluyor?

Gerçekleri ve gelişmeleri görmekle mi?

Gerçekleri söylemekle mi?

7 Haziran seçimleri bütün bu gelişmelerin işaretini vermişti zaten. 1 Kasım yapay bir seçimdi. Yapay bir sonuçtu.

7 Haziran'la 1 Kasım arasındaki değişim 600'den fazla insanın ölümünün yarattığı dehşetle gerçekleşti.

Ama bir noktadan sonra ölüm de şiddet de siyasetçilerin beklediği iktidarı sağlamaz onlara.

İnsanlar ölümden yorulur, ölümden bıkar, ölümlle özdeşleşmeye başlayan partiden uzaklaşır.

Askerî vesayet aynen böyle yıkıldı.

Hayatla değil ölümlle özdeşleşti. Ölümü yüceltti, ölümlü kutsadı.

Toplumunu yordu, bıktırdı ve yıkıldı.

Şimdi aynı şeyi AKP yapıyor.

Ölümlü kutsuyor, ölümlü yüceltıyor, sürekli şehadet propagandası yapıyor, gençlere hayat yerine ölüm vaat ediyor.

Ölümlün ürkütücü karanlığına sokuyor bütün ülkeyi.

Yoruyor, bıktırıyor toplumu.

Onun için de gidecek iktidardan.

O gün de böyle düşünüyordum, bugün de böyle düşünüyorum.

Suç mu böyle düşünmek?

Darbecilik mi?

Değil tabii.

Sadece iktidar ve onun savcıları gerçeklerin söylenmesini istemiyor. Onun için de bizim gibi insanları hapse atıyor.

İsteddiği kadar hapse atсын.

Gerçekleri ve geleceği deęiřtiremez.

İddianamedeki konuşmamdан büyük harflerle yazılmış bir cümle daha:

“MİT TIR’ları denilen, Can Dündar’ı mahkûm ettirdiler kendi mahkemelerinde. Ama uluslararası suç sayılabilecek bir tuhaflık duruyor ortada. Bütün darbecilerle, Ergenekoncularla işbirliği var. Yolsuzluk davaları var.”

Can Dündar mahkûm edildi.

Peki ne oldu?

MİT TIR’larının ne olduğunu öğrenebildik mi? Mesele şeffaf bir şekilde ortaya çıktı mı? O TIR’ların içinde ne olduğunu anladık mı?

O TIR’ları kimin gönderdiğini, kime gönderdiğini biliyor muyuz?

Bunlar şeffaf bir siyasî iktidarın yapacağı işler mi?

Bunlar tam da “Ergenekon” dediğimiz “derin devletin” yapacağı işler.

Derin devleti yeniden hatırlattılar.

“Öyle değil” diyen varsa o TIR’larda ne olduğunu, olayın içyüzünü anlatsın bu halka.

Yolsuzluk davaları olduğunu söylüyorum.

O davalar burada bitti ama Amerika’da devam ediyor. Amerikalı yetkililer o davaların üzerinden Erdoğan’la pazarlık ettiklerini açıklıyorlar.

Neyin pazarlığını ediyorlar?

Ne verip karşılığında ne istiyorlar?

Biliyor muyuz?

Hayır.

Bilme hakkına sahip miyiz?

Evet.

Neden bilmiyoruz? Neden bu gerçekleri Amerikalılardan öğreniyoruz?

Bunları söylemek nasıl oluyor da darbecilik suçu sayılıyor?

Devletin şeffaf olmasını istemek darbecilik mi?

İddianamedeki konuşmamdan büyük harflerle yazılmış bir cümle daha:

“Türkiye’de gerçekleşmiş askerî darbelerin önünü açan gelişmeler her ne ise, Erdoğan bugün aynı kararları vererek o yolları teker teker açıyor. Şehirlerin yönetiminde mesela generallere sivillerden öncelik tanıyan bir yasa çıkarttı. İsterse general şehri yönetecek. Bu, EMASYA denilen planı bir daha canlandırdı. Ayrıca sen askerlerin yargılanmasını izne bağlarsan adam darbe hazırlığını çok daha rahat yapar.”

Şimdi, bu cümlelerden bir darbecilik çıkartabilmek için zekâsızlık yetmez, ölümcül bir kötü niyet de gerekir.

Bunlar benim 30 yıldır savunduğum düşünceler. Hukukun önemini, askerlere ayrıcalık tanınmanın tehlikesini vurgulayan cümleler.

“EMASYA” denilen ve şehirlerin yönetiminde askerlere öncelik tanıyan uygulamayı AKP kaldırmış ve bunu yapmakla çok övünmüştü.

Bu uygulama iyiye niye kaldırdı, kötüye niye getirdi?

Askerî vesayet dönemine benziyor dediğimiz bu işte.

Sonuçlarını da görüyoruz.

Türkiye hızla bir çöküşe gidiyor.

“Bunu yapmayın” dediğimiz için mi darbeci oluyoruz?

Bu sözlere darbecilik demek için “biz mantıkla, akılla, hukukla bağlarımızı kestik” demek gerekir ki savcı da onu diyor aslında.

Nazlı Ilıcak, “ben görüyorum ki bugünkü şartlar değişecek, bunu da çok güzel anlattınız” diyor bana.

Savcı, Ilıcak’ın sözlerini de büyük harflerle yazmış iddianamesine.

“Bu şartlar değişecek” sözünü tehlikeli ve suç nedeni olarak görüyor anlaşılır.

“Aynı suda iki kere yıkanılmaz” diyerek hayatın sürekli değiştiğini söyleyen Heraklit’i bulsa asacak herhalde.

Mehmet Altan da, “mümkün değil gitmesi” diyor. Savcı bu üç kelimeyi de büyük harflerle yazmış.

Mümkün mü peki böyle gitmesi?

Gidiyor mu?

Ekonomideki rakamlara bakın, referandum sonuçlarına bakın, “böyle gitmesinin” mümkün olup olmadığını görürsünüz.

İddianamedeki konuşmamda savcının büyük harflerle “yazmadığı” bir cümle söylüyorum.

“Zorbalık yapabilirsiniz ama eğer bu hukuka aykırıysa yenilirsiniz” diyorum.

Bugün de aynen böyle düşünüyorum.

Zorbalık, eline silah geçirmiş zayıflıktır. Zorbalık arttıkça zayıflık da artar.

Sonunda zorbalık yenilir, hukuk galip gelir.

Savcının bizi tutuklatma nedeni olan bu konuşmanın neredeyse her satırında hukuka sahip çıkıyoruz, neredeyse bütün konuşma bir hukuk savunması ama hukuku savunmak savcı tarafından darbecilik sayılıyor.

Ve biz hapis yatıyoruz.

Bu ülkede hapis yatmamak için hukuk düşmanı mı olmak gerekiyor?

Galiba savcı, hukuku savunanın hapse gireceğine dair hiç de “subliminal” olmayan fevkalâde açık bir mesaj veriyor Türkiye’ye.

Gene iddianamedeki konuşmamdan büyük harflerle yazılmış bir cümle:

“Haklı adamlar hapisten de mücadeleleyi kazanır. Haksız adamlar sarayda da kaybeder.”

Büyük harflerle yazdığına göre savcı bu cümlede de suç buluyor.

Savcı bu cümlede neye itiraz ediyor?

Haklıların kazanamayacağını mı, haksızların kaybetmeyeceğini mi düşünüyor?

“Haksızlar kaybeder” demeyi mi yasaklamaya çalışıyor?

Şu hâle bakın, hakkı, haklıyı, hukuku savunan bir konuşmadan dolayı biz yargılanıyoruz.

Hiç utanmadan “hukuku savunmanın” darbecilik olduğunu söylüyorlar.

Aslında savcının söylemek istediği şu:

“Hukuku savunan herkesi bundan sonra hapse atacağız.”

Aferin sana. At gitsin.

Zaman senin zamanın.

Ama zaman değişir, zaman hep değişir.

İktidarların, zorbaların sorunu da bu gerçeği bir türlü görmemeleridir.

28 Şubat’ın generalleri de “28 Şubat’ın bin yıl süreceğini” sanıyorlardı. O generallerin savcılarını da insanları içeri atıyordu.

Biz o zaman da “bu böyle gitmez, hukuksuz davranmayın, hukuka dönün” diyorduk.

Böyle söylediğim için defalarca yargılandım.

Ne oldu?

Sürdü mü?

Sürmedi. Süremezdi.

Bugünkü zorbalıklar, baskılar, haksızlıklar, hukuksuzluklar da süremez.

Baskı rejimleri kibrite benzer. Etrafı yakıp kül ederken kendileri de kendi ateşleriyle tutuşup tükenirler.

Hukukla ekonomi arasında ciddi bağlar vardır çünkü.

Siz baskıyı artırıp hukuku boğdukça ülkenin güvenilirliği yok olur. Hukuksuz ve güvenilmez ülkelerde iç ve dış yatırımlar durur. Ekonomi çöküşe geçer. Enflasyon, işsizlik patlar gider.

İnsanlar çocuklarına tek bir köfte yediremez, bir muz alamaz.

Çocuklarının lokantalara, pastanelere, manavlara o arzu dolu sessiz bakışları karşısında çaresizce acı çeker, kendi çocuklarından utanır hâle gelirler.

Sonunda çocuklarının aç bakışlarına dayanamaz ve bütün bunlara neden olan siyasî iktidarı gönderirler.

Bugün bu ülkede yaşanan süreç tam da budur.

Bizim gibi insanları hapse atacağız derken hukuku yok edip ekonomiyi batırıyorlar.

Avrupa Konseyi, Türkiye’yi 2004’den beri ilk defa “denetime” aldı. Darbe döneminin Türkiye’sine davrandıklarını gibi davranıyorlar çünkü bugünkü siyasî iktidar darbeci askerlerin zorbalığını benimsedi.

Avrupa’nın değerlerinden uzaklaşmanın faturası bu ülkeyi ekonomik bir cehenneme çevirecek.

İşsizlik, pahalılık, çaresizlik, açlık artacak.

Siz sürebilir mi sanıyorsunuz bir iktidar bu şartlarda?

Sürmeyeceğini, süremeyeceğini göreceksiniz.

Bizi hapse atmak, yalan dolu iddianameler yazmak kurtarmaya yetmez bu iktidarı.

Bu iktidar Türkiye’yi yakarken kendini de tutuşturup yok ediyor.

Her gün kendi ateşiyle tükeniyor.

Kendilerini de Türkiye’yi de yakmamaları için çok uyardık, hâlâ da uyarıyoruz.

Onların cevabı da savcılarıyla polislerini gönderip bizi hapse atmak oluyor.

Bunları söylemek, hukuka dönün, zorbalığı bırakın demek darbecilik mi oluyor?

İktidarın artık hiçbir eleştiriye dayanamayan zavallı çaresizliği bu. Türkiye’yi yakarken kendilerini de öyle bir yaktılar ki cılk yara oldu her yanları.

En küçük bir eleştiri tenlerine değdiğinde canlarını delice acıtıyor, cevap veremiyor, polisleriyle savcılarını gönderiyorlar.

Bugün yaşadığımız maceranın özeti bu zavallılık işte.

Hapiste olanların değil, hapse atanların zavallılığı.

O zavallılığın somut bir ifadesi olan bu iddianameyi okumaya devam edelim.

Benim konuşmamdan savcının büyük harflerle yazdığı cümle şu:

“Bu hırsız iktidar orada çok fazla kalamaz, bu hırsız iktidar hukuka karşı geliyor, hakka karşı geliyor, ahlaka karşı geliyor, hattâ siyasete karşı geliyor, siyaset dışı işler yapıyor...”

Bu cümlelerin “küçük harflerle” yazılan devamı da şöyle:

“Bu orada duramaz, bunun sihri haksızlığa uğrayanların bir araya gelmesi, dayanışması, birbirine sahip çıkması, omuz vermesi ve hukuku talep etmesi.”

Savcı, “hırsız iktidar” sözünü darbeciliğe kanıt gösteriyor anladığım kadarıyla. Buna karşı insanların bir araya gelip hukuk talep etmelerini önermem de bu iktidarın savcılarına göre darbeciliğe giriyor herhalde.

İktidarın hırsızlık yaptığını düşünüyorum ve söylüyorum. Yasalarımıza göre bunu söylemek suç değildir. Darbecilik hiç değildir.

Her ne kadar ahir zaman şeyhülislamı, dini de, ahlâkı da ayaklar altına alarak “yolsuzluk hırsızlık değildir” fetvası verse de, bu fetva yolsuzluğun hırsızlık olmadığını değil, o fetvayı verenin dinle de ahlâkla da bağının kalmadığını gösterir.

Yolsuzluk hırsızlıktır.

Bu iktidar yolsuzluk yapıyor. Sadece şu köprüleri yaparken devlet kesesinden müteahhitlere ödedikleri milyonlarca dolar yeter onların yolsuzluktan yargılanmasına.

Savcı bunları söylememi istemiyor.

Savcıya mı soracağım ne söyleyeceğimi?

Paraları çalsınlar, sonra da çalmayın diyenleri darbeci diye hapse atsınlar.

Biz de buna hukuk diyelim.

Savcı, iddianameye aldığı konuşmada Nazlı Ilıcak’ın da bir cümlesini büyük harflerle yazıp, suç olduğunu işaret etmiş.

Ilıcak, “fiilî durumun mutlaka hesabı sorulacak, bu anayasa ihlallerinin, sadece yolsuzluklar değil bir de açık anayasa ihlalleri var. Bir gün mutlaka bunun hesabı sorulacak” diyor.

Savcı buna kızmış.

Bizim savcının en tahammül edemediği laf galiba “hukuksuzlukların hesabı sorulacak” lafi.

Nasıl bir hukuk adamıysa, hukukun hiçbir yolsuzluğun, hukuksuzluğun, suçun hesabını soramayacağı bir düzen istiyor.

Bu savcının istediği düzende suç işleyenler değil, “suç işleyenlere hesap sorulacak” diyenler cezalandırılıyor.

AKP, aradığı savcuyu bulmuş.

Bunlardan kaç tane daha var acaba? Yargı sisteminin içinde daha kaç kişi bu ülkenin hukukunu ve ekonomisini çökertmek için faaliyet gösteriyor?

Sonra gene geliyoruz benim büyük harflerle yazılmış cümlelerime.

Menderes’le onun genelkurmay başkanı Rüştü Erdelhun’un ilişkilerini örnek göstererek şöyle diyorum:

“Bu ülkelerde sivil siyasetçiler askerle oyun oynamaya başladıkları zaman darbenin önünü açarlar.”

Mehmet Altan, kendisini güvenceye almak için General Sisi’yi göreve getiren ve Sisi tarafından devrilen Mısır Devlet Başkanı Mursî’yi örnek göstererek, “Mursî, Sisi’yle oynadı” diyor.

Ben de devam ediyorum:

“Askerle oynadı. Askerle oynamak darbenin önünü açmaktır. Asker olmayan biri kendi iktidarı için askeri kullanamaz.”

Savcı “suç” diye bu satırları iddianamede büyük harflerle yazmış.

Bizim savcı, darbecilikle suçladığı adam daha önce neler yazmış diye hiç merak etmediğinden benim 30 yıldır bu konuda yazılar yazdığımı, AKP’den önceki iktidarları da askerden kendi iktidarları için destek almaya kalkışmamaları için uyardığımı bilmiyor.

Sanıyor ki biz ilk kez bu konuları o programda konuştuk.

Bir siyasî iktidar meşruiyetini ve gücünü halktan ve hukuktan alır.

İşleri ellerine yüzlerine bulaştırmaya, bu durumu saklamak için baskı yapmaya ve bu baskı için de askeri kullanmaya kalktıklarında darbe olur.

Bu, her zaman böyle olmuştur.

1960'da da böyle oldu, 70'de de, 80'de de...

Siz hukukun dışına çıkıp askerin silahı ile iktidarınızı pekiştirmeye kalktığınızda, asker de “iktidar benim silahımın ucunda duruyorsa, o zaman o silahı tutan güç olarak o iktidarı ben hak ediyorum” der ve darbe yapar.

Demirel kendini güvenceye almak için Kenan Evren'i, Mursî kendini güvenceye almak için Sisi'yi genelkurmay başkanı yaptı.

İkisi de kendi getirdikleri generaller tarafından devrildiler.

Bir sivil iktidarı bu açık tehlikeye karşı uyarmak nasıl suç oluyor?

Nasıl darbecilik oluyor?

Akıldan, mantıktan, hukuktan kopmadan bunu açıklayabilecek kimse var mı?

Savcının o televizyon konuşmasında suç olarak gördüğü cümleler bunlar işte.

Hepsi de hakkı, hukuku, adaleti, dürüstlüğü, şeffaflığı savunan cümleler.

Şu anda Türkiye'de savunulması en tehlikeli olan, siyasî iktidarın yok etmek için çırpındığı değerler bunlar.

Şimdi gelelim savcının bu konuşmayı suçlamak için yazdığı sonuç bölümüne.

İlk cümlesine bayıldım.

Çaresizlikten akli karışmış bu savcı bende bazen bir acıma ve sempati duygusu uyandırmıyor da değil.

Savcı, bizi programda “Cumhurbaşkanı Erdoğan ve hükümet üyeleri hakkında tehdit ve hakaretvari söylemlerde bulunmakla” suçluyor.

Anlatımın kusuruna bakmayın. Anadilini düzgün kullanamadığı için cümleyi böyle yazmış.

Bizim Erdoğan'ı ve hükümeti tehdit edecek bir güce sahip olduğumuzu düşünmesi çok sevimli değil mi gerçekten?

Adamlar hukuk falan tanımadan bizi sallasirt edip hapse atmışlar, savcı “bunlar Erdoğan'ı tehdit ediyorlar” diyor.

Nasıl tehdit ediyorum ben Erdoğan'ı?

“Hukuk vardır” diyerek mi?

“Böyle giderse seçimi kaybedeceksin” diyerek mi?

Nasıl tehdit ediyorum?

Gerçekten benim onları tehdit edecek bir güce sahip olduğumu düşünüyorlarsa, benden bu kadar korkuyorlarsa, bunu eğlenceli bulurum doğrusu, onu da söyleyeyim.

Bunu eğlenceli bulmayacak birinin çıkacağını da sanmıyorum.

Bir de şu “hakaretvari söylemler” lafını çok sevdim.

Ne demek “hakaretvari” Sayın Yargıç?

Bu kavramın yasalardaki karşılığı ne?

Eğer hakaret ettiysem “hakaret” demesi gerekir, ki bu eylemin ceza kanununda başka bir maddesi var zaten. Darbecilikle ilgili bir suç değil.

“Hakaret” demiyor. Belli ki hakaret etmediğimi o da görüyor.

Peki, “hakaretvari” demek sert eleştirmek mi?

Eleştirmek suç değil.

E, bu “hakaretvari” ne demek?

Suç uyduracağım derken savcının aklı iyice karışmış gözüküyor.

Sonra diyor ki bu siyasî iktidarın “yaptıkları iş ve işlemlerin hukuka aykırı olduğunu söylüyorlar.”

Bu siyasî iktidarın hukuka aykırı işler yaptığını söylüyormuşuz.

Evet, aynen öyle söylüyorum.

Bir siyasî iktidarın hukuksuz işler yapmasını eleştirmek, “yapma” diye uyarmak suç mu?

Darbecilik mi?

Uyarmayalım mı iktidarı?

Savcı, “uyarmayın, eleştirmeyin, konuşmayın” diyor.

Savcının bunu söylemeye hakkı yok.

Benim iktidarın hukuksuzluklarını eleştirmem savcıyı hiç ilgilendirmez.

Onun işi iktidarın hukuksuzluklarını izlemek, soruşturmak, kanıt bulduğunda dava açmak. Ama nerede onda bu cesaret...

O, hukuksuzluğun değil, hukuksuzluğu eleştirenlerin peşine düşüyor. Tipik bir AKP dönemi savcısı.

“Kısa süre içinde ülke yönetiminden gideceğini söylüyorlar bu iktidarın” diyor.

Evet, aynen öyle söylüyorum.

İlk başkanlık seçimlerini de kaybedeceklerini düşünüyorum.

Bir siyasî iktidarın gideceğini söylemek suç değildir. Sorunlu olan, ne olursa olsun iktidarın asla gitmeyeceğini söylemektir.

İktidarlar gelir gider.

Siyaset budur, demokrasi budur.

Bir savcı, “iktidarın gideceğini söylemek darbeciliktir” dediği anda yasaları çiğnemiş, iktidarın seçimle değişebileceği kuralını reddetmiş ve çok ciddi bir suç işlemiş olur ki bu savcı bu ciddi suçu işliyor.

Bu iddianamenin, bu iddianameyi yazan savcıya karşı bir suç kanıtı olarak kullanıldığını ileride göreceksiniz.

“Yargılanacaklarını söylüyorlar,” diyor.

Bu iktidarın yargılanacağını söylüyordum.

Evet, söylüyorum.

Suç işledilerse neden yargılanmasınlar?

AKP iktidarı hukukun üstünde mi?

Savcı, onları hukukun ve yargının üstünde mi görüyor?

Asla yargılanmayacaklarına mı inanıyor?

Bu inancın hukukî dayanağı nedir?

Savcının ne bu inancının ne de iddialarının hukukî bir dayanağı var. Savcı, hukuku açıkça çiğneyerek “bu iktidarı eleştiremezsiniz, eleştirirseniz hapse atarım” diyor.

Şimdi en güzel yere geldik.

AKP iktidarının ülke yönetiminden gideceğini söyleyerek, “bu söylemler kapsamında darbenin gerçekleşeceğini” beyan etmişiz.

Darbe girişimini terör örgütüyle fikir ve eylem birliği içinde olmadan bilmemiz mümkün değilmiş. Amacımız gerçekleşecek darbe girişimini meşrulaştırmakmış.

Ve böylece maskesini indirip ağzındaki baklayı çıkarmış oluyor.

Bu savcı, sayfalarca süren laf salatasından ve saçmalıklardan sonra asıl söylemek istediğini nihayet söylemiş oluyor okuduğum bu son paragrafta.

Savcı, 15 Temmuz’da darbe olacağını bildiğimizin ve darbecilerle “fikir ve eylem birliği içinde olduğumuzun” kanıtı olarak hangi sözümü kanıt gösteriyor?

“AKP iktidarı ülke yönetiminden gidecek” demişim.

Aynen böyle düşünüyorum.

Bir siyasî partinin iktidardan gideceğini söylemek nasıl darbecilerle “eylem birliği” içinde olduğumuzu kanıtlıyor?

Daha önce de sordum, bir daha soruyorum:

Bu savcı ne düşünüyor? AKP’nin asla iktidardan gitmeyeceğini mi?

Neye dayanarak böyle düşünüyor?

Ekonomi cehenneme dönmüş, turizm batmış, işsizlik patlamış, hukuka güvensizlik had safhaya varmışken, bütün bunların sebebi olan siyasî iktidarın asla ülke yönetiminden gitmeyeceğini düşünmesinin dayanağı ne?

Bu savcıya göre AKP seçimle işbaşından gidemez mi? Neden seçimle gidemez?

Savcı bizi darbecilikle suçlamadan önce bunu açıklamak zorunda.

Hangi bilgiye dayanarak AKP'nin asla iktidardan seçimle gitmeyeceğini iddia edebiliyor?

Hangi bilgiye dayanarak AKP'nin gideceğini söyleyen herkesin darbeci olduğunu iddia edebiliyor?

AKP yöneticileri “biz asla seçimle gitmeyeceğiz” mi dediler, savcıyı buna mı inandırdılar?

Nedir?

Birisi bana bu savcının mânâsız, mesnetsiz iddialarının gerekçesini açıklasın.

Bakın bir daha söylüyorum, bir partinin iktidardan gideceğini söylemek asla suç değildir. Gitmeyeceğini söylemek suçtur.

Sayın Yargıç,

Bu savcının, lafi evirip çevirip bizimle ilgili iddianamenin sonunda “darbecilerle eylem birliği içinde olduğumuzun kanıtı” diye ortaya koyduğu benim söylediğim iki cümle.

“AKP iktidardan gidecek. Ve yargılanacaklar” cümleleri.

“AKP iktidardan gidecek ve yargılanacaklar” demişim.

Böyle diyorum.

Bir hukuk devletinde gerçekleşmesi fevkalâde muhtemel iki meşru ihtimal bunlar.

Bu iki meşru ihtimalin bir hukuk devletinde asla gerçekleşmeyeceğini söyleyebilir misiniz?

“AKP asla iktidardan gitmeyecek ve asla yargılanmayacak” diyebilir misiniz?

Bir hukuk devletinde fevkalâde meşru iki ihtimali dile getirmek nasıl “darbecilerle eylem birliği içinde” olmanın kanıtı olarak gösterilebilir?

Savcının kanıt olarak ortaya koyduğu sadece bu iki cümle.

“AKP iktidardan gidecek ve yargılanacak” dediğim için biz aylardır hapis yatıyor ve müebbetle yargılanıyoruz.

Ülkenin, hukukun, adaletin geldiği noktaya bakın.

Bir siyasî partinin iktidardan gideceğini söylemek artık “darbecilerle eylem birliği içinde olmanın kanıtı” sayılıyor.

Savcı, bizi darbecilerle “eylem birliği” içinde olmakla suçluyor. “Eylem” hareket demek.

İki söz, iki cümle nasıl “eylem birliği” sağlıyor?

Söz ve eylem arasında hiçbir fark kalmadı mı artık?

Hukuksuzluk, zorbalık bu dereceye mi vardı? AKP’nin iktidardan gideceğini söylemek “darbe eylemi” mi sayılıyor?

“AKP iktidardan gidecek” demek “darbe eylemi” ise Meclis’i bombalamak ne?

“AKP iktidardan gidecek” sözü ile Meclis’i bombalama eylemi arasındaki farkları tümüyle ortadan kaldırıyor muyuz?

“AKP gidecek” demek, Meclis’i bombalamak kadar ağır bir suç mu artık?

Savcıya göre öyle.

Şu siyasî iktidarın ülkeyi getirdiği hâle bakın. Kelimeleri bombalarla eşdeğer tutuyorlar.

Şimdi durumun korkunçluğunu, rezaletin boyutlarını, yargının içine düşürüldüğü faciayı iyice vurgulamak için bir daha söylüyorum:

Benim “AKP iktidardan gidecek ve yargılanacaklar” sözlerim, 15 Temmuz darbesine katıldığımızın, darbecilerle “eylem birliği” yaptığımızın, 15 Temmuz’da darbecilerle birlikte hareket ettiğimiz “kanıtı” olarak sunuluyor iddianamenin sonunda.

Kanıt, benim söylediğim dört kelime.

AKP'nin iktidardan gideceğini söylediğim için savcı üç kere ağırlaştırılmış müebbet hapse çarptırılmamızı istiyor.

Üç müebbet bana az geldi. Bunu altı müebbede çıkarmak için bir daha söyleyeyim:

AKP iktidardan gidecek. Ve yargılanacaklar.

Üstelik büyük bir ihtimalle bu ilk seçimde olacak. Referandum sonuçları bunun ilk işaretlerini verdi zaten.

İyice gülünçleşen, ciddiyetini, önemini, güvenilirliğini, ağırlığını kaybeden hukuk sisteminin açık bir örneği olan bu davadaki başka bir garabete daha işaret etmek istiyorum.

Benim katıldığım televizyon programında ev sahipliğini Nazlı Ilıcak ile Mehmet Altan yapıyordu.

Ilıcak ile Altan ev sahibi oldukları için büyük bir kibarlık göstererek konuşma hakkını bana verdiler. Bu nedenle programın çok büyük bölümünde ben konuştum.

Zaten savcının iddianameye koyduğu konuşma metninin neredeyse yüzde doksandan fazlası benim sözlerimden oluşuyor.

Suç diye büyük harflerle yazdığı cümlelerin yüzde doksandan fazlası da bana ait.

Savcının “kanıt” diye gösterdiği o dört kelimelik cümleyi de ben söyledim.

Peki, konuşmayı ben yaptığım, kanıt olduğu ileri sürülen cümleleri ben söylediğim hâlde neden Mehmet Altan benimle birlikte gözaltına alınıp tutuklandı?

Mehmet Altan'ın tutuklanması sadece kendisini ilgilendirmiyor. Onun tutuklanması bu davanın altında yatan gerçeği bütün çıplaklığıyla gösteriyor.

Şimdi bu davada bizimle ilgili tek bir kanıt bile yok. Olamaz da zaten.

Benim tutuklanmam için ileri sürülen bir “bahane” var. Söylediğim dört kelime.

Benim için kanıt yok ama bahane var.

Mehmet Altan için “bahane” bile yok.

İddianamenin ona ayrılan 2,5 sayfasını da dikkatle okudum. İki buçuk sayfanın bir sayfası onun “hukuk ve demokrasi olmadan olmaz” diye biten bir yazısına ayrılmış.

O iki buçuk sayfada bir “bahane” bile bulunmuyor.

Çöken bu hukuk sisteminin herhangi bir kanıt bulmasından vazgeçtik, artık bir bahaneye bile razıyız ama Mehmet Altan için o bahane bile bulunamıyor.

Peki Mehmet Altan niye tutuklandı?

Ve onun tutuklanıp bir bahane bile olmadan müebbetle yargılanması bize neyi gösteriyor?

Bizim tutuklanmamızın kanıtlarla, bahaneyle, darbeye bir alakası yok. Bize bunu gösteriyor.

Biz AKP’yi ve izlediği politikaları eleştirdiğimiz için tutuklandık. Bu yüzden müebbetle yargılanıyoruz.

Erdoğan’ın “Allah’ın bir lütfü” dediği 15 Temmuz darbe girişimi, AKP ve onun savcıları tarafından bir fırsat olarak değerlendiriliyor.

Sadece biz değil, muhalefet eden herkes saçma sapan gerekçelerle hapse atılıyor.

Amaç, bizi susturmak değil sadece. Sesimizi duyurabileceğimiz, politik görüşlerimizi dile getirebileceğimiz bir mecra da yok zaten.

Amaç, biz ve bizim gibi insanlara uygulanan hukuk ve mantık dışı şiddetle bütün toplumu korkutup sindirmek.

Ama bu amaçlarına ulaşamadılar.

Referandum sonuçları, bu amaçlarına ulaşamadıklarını, toplumu korkutamadıklarını herkese gösterdi.

Bu utanç verici davalarla Türkiye’yi dünyaya rezil ettiler, koca ülkeyi dünyanın şamar oğlanına çevirdiler.

Tek sonuç bu oldu.

Sayın Yargıç,

Savcının bir iki mânâsız iddiası daha var, izninizle onlara da değineceğim.

Savcı benim sadece “darbeci” olduğumu iddia etmekle yetinmemiş. “Cizre’de insanların öldürüldüğünü” söylediğim için “PKK terör örgütü lehine kaos ortamı

oluşturulmaya çalışılması faaliyetleri doğrultusunda dezenformasyon faaliyetinde bulunduğumu” da iddia ediyor.

Cümle çok çetrefil ama aldırmayın. Adam Türkçe yazamıyor.

Onun söylemek istediğini ben size sadeleştirerek söyleyeyim.

“Cizre’de insanların öldürüldüğünü” söylediğim için PKK lehine çalışmışım. Kaos ortamı oluşturmaya çalışmışım. Dezenformasyon yapmışım.

Duyan da Cizre’de kimse öldürülmedi sanır.

Cizre’de insanlar öldürülmedi mi? Yaşlı kadınlar, bebekler vurulmadı mı?

Gerçek bu değil mi?

Gerçekleri söylemek neden kaos ortamı oluşturmak olsun?

Gerçekleri söylemek neden dezenformasyon olsun?

Savcının bizden talebi hep aynı:

“Gerçekleri söylemeyin.”

Tehdidi hep aynı:

“Gerçekleri söylerseniz sizi hapse atarım.”

Benim de savcıya cevabım şu:

Senin hapishaneden bana vız gelir, ben gerçekleri söylerim. Siz söylenmesinden korkacağımız işler yapmayın. Masum insanları öldürmeyin, yolsuzluk, hırsızlık, adaletsizlik yapmayın.

Ben hayatım boyunca gerçekleri söyledim, bundan vazgeçecek değilim.

Benim hapishaneden korkacağımı, önümde kalan birkaç yılı hapiste geçirmek fikrinden dehşete düşeceğimi bekleyenler varsa, onlara da cevabım şu:

Boşuna beklemeyin. Ben sizin korkutabileceğiniz bir adam değilim.

Önümdeki birkaç yıl için arkamdaki onlarca yılı korkaklık ederek çöpe atacak biri de değilim.

Ayrıca Hüseyin Cahit'in ünlü sözünü biraz değiştirerek şunu da söyleyeyim:

Böyle bir davanın iddianamesini yazan savcı olmaksızın, böyle bir davanın sanığı olmayı, hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeyi daha onurlu bulurum.

Savcı 14 Temmuz gecesi programına katıldığım Can-Erzincan TV'nin 15 Temmuz'dan sonra bir KHK ile kapatıldığını söyleyip bu televizyonun "terör örgütü ile iltisaklı" olduğunu ileri sürüyor.

Bu iddialar benim iddianamemde ne arıyor?

Biz orada konuştuğumuzda televizyon yasal ve meşru değil miydi?

Bu nasıl bir mantık?

Televizyonun daha sonra kapatılmış olması nasıl bizim suçlu olduğumuzun belirtisi olarak sunulabilir?

Sadece bu örnek bile hukuka nasıl tasallut edildiğini göstermeye yeter.

Savcının çok hoşuma giden bir suçlaması var, ona da cevap verip yavaş yavaş ifademi bitireceğim.

Savcı, konuşmamda Mehmet Baransu'yu savduğumu, "bu şekilde ülkemizde ifade özgürlüğünün olmadığı şeklinde yorumlarda bulunarak örgütsel amaç doğrultusunda soruşturmaları itibarsızlaştırmaya çalıştığımı" söylüyor.

Savcının yazdıklarını Türkçeye tercüme edersek söylediği şu:

Ben ifade özgürlüğünün olmadığını söyleyerek, soruşturmaları "örgütsel amaç doğrultusunda" itibarsızlaştırmaya çalışmışım.

Utanmazlığın bir sınırı yok gördüğünüz gibi...

Savcıya göre "örgütsel amacı" olmayan biri "ifade özgürlüğü yok" demez.

Bu söylediklerine kendisi de inanıyor mu onu da merak ediyorum gerçekten. Eğer gerçekten inanıyorsa, o zaman hukuku değil tıbbi ilgilendiren bir vak'a var karşımızda demektir.

Ben "fikir özgürlüğü yok" diyerek soruşturmaları da itibarsızlaştırıyordum.

Önce savcıya kötü haberi vereyim.

Soruşturmalarınızın en küçük bir itibarı yok. Ne Türkiye’de ne dünyada.

Soruşturmalarınızı itibarsızlaştırmak için kimseye de ihtiyacınız yok. İddianame diye yazdığınız yalanlarla bu işi bizzat kendiniz yapıyorsunuz zaten.

İtibarsızsınız.

“Fikir özgürlüğü yok” demek suçmuş.

160’tan fazla gazeteciyi hapse atacaksınız, binlerce akademisyeni tek bir kararnameyle işten çıkaracaksınız, bir de “fikir özgürlüğü var” diyeceksiniz, öyle mi?

Fikir özgürlüğünün zerresi yok bu ülkede.

Askerî vesayet günlerinden bile daha beter, daha rezilâne bir baskı düzeni var sadece.

Fikir özgürlüğü olsa ben yaptığım konuşmalar, yazdığım yazılar nedeniyle müebbetle yargılanır mıydım?

Mehmet Altan, hakkında bir “bahane” bile olmadan bir şafak vakti tutuklanır mıydı?

Ne fikir özgürlüğü?

Hangi fikir özgürlüğü?

Savcıların yalan söyleme özgürlüğünden başka özgürlük kalmadı bu ülkede.

“Fikir özgürlüğü yok” demeyecekmişim.

Savcı beyimiz “dünya dönüyor” demeyi de yasaklasın bari.

Engizisyon savcılarını geçti bu savcı. Her türlü gerçeğe düşman.

Bu ülkede fikir özgürlüğü yok Sayın Yargıç.

Benim bu mahkemede yargılanmam bile fikir özgürlüğü olmadığını kanıtlamaya yeter.

Solcu, Kürt, liberal, Atatürkçü, ulusalcı, muhafazakâr 160’dan fazla gazeteci hapiste bugün.

Aralarında büyük görüş farklılıkları olan bu insanların ortak özelliği ne?

AKP muhalifi olmak.

Sadece bu tablo bile bugün fikir özgürlüğünün ve hukuk sisteminin bu ülkede ne hâlde olduğunu ortaya koyuyor işte.

Bu gerçeği bütün dünya görüyor.

Türkiye’de fikir özgürlüğü olduğunu iddia eden bu savcı, beni darbecilikle suçlamak için üç de yazımı almış iddianameye.

Fikir özgürlüğü var ama yazılar darbecilik sayılıyor.

Sevsinler fikir özgürlüğünü.

“Mutlak Korku” başlıklı yazıda Erdoğan’ın anayasaya uymadığını, bütün yasaları çiğnediğini söylemişim. Yasama, yürütme ve yargıyı denetim altına alan bir diktatör olduğunu, siyasî hayatının sonuna geldiğini söylemişim.

Ve, “sanırım kötü bir piyesin son perdesini seyrediyoruz. Bedeli biraz ağır oluyor ama biteceğini bilmek gene de iyi” diye yazmışım.

Kendimle tamamen aynı fikirdeyim.

Erdoğan, “fiilî” başkan olduğunu söyleyerek, Anayasa Mahkemesi kararlarını tanımadığını söyleyerek anayasayı çiğnedi.

Güçleri tek elde toplamaktan bahseden de zaten kendisi. Güçleri tek elde toplayan siyasetçiye de diktatör denir.

Evet, kötü bir piyesin sonuna geliyoruz. Evet, bedeli ağır oldu. Evet, yakında bu bitecek.

İlk seçimde Erdoğan çok büyük bir ihtimalle iktidarı kaybedecek.

Bunun bütün ipuçları da referandumda görülüyor zaten.

Bunları söylemek neden darbecilik oluyor?

Erdoğan’ı eleştirmeyi, onun iktidarı kaybedeceğini söylemeyi bu savcı neden darbecilikle eşdeğer hâlde getirmek istiyor?

Hangi yetkiyle bir siyasetçinin eleştirilmesini önlemeye çalışıyor?

Bir siyasetçiyi eleştirmeyi darbecilikle eşdeğer tutmanın hukukî açıklaması nedir?

Böyle bir hukukî açıklama yoktur.

“Ezip Geçmek” başlıklı yazımda da Erdoğan’ın iç savaş istediğini söyleyip “saray duvarları top mermileriyle çöktüğünde iç savaşın ne olduğunu anlar ama geç olur” demişim.

Bir yazar, Erdoğan’ın bir eski bürokrata “iç savaş çıkarsa çıksın, ezer geçeriz” dediğini yazdı. Bürokratin kendisi ona anlatmış. Bu yazı yalanlanmadı. Belli ki Erdoğan bunu söylemiş.

Bir cumhurbaşkanı ülkesinde iç savaş çıkmasını nasıl isteyebilir, nasıl “iç savaş çıkarsa çıksın” diyebilir?

İç savaş korkunç bir şeydir.

Hiç kimse ülkede “iç savaş çıkarsa çıksın” diyemez.

Bunu eleştirmek değil, bunu söylemek suçtur.

Tabii ki bunu eleştirdim.

Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlattım.

15 Temmuz’da bunun küçük bir örneğini yaşadık.

Erdoğan’ın sarayı değil ama Meclis bombalandı.

Bunun nasıl dehşet verici bir iş olduğunu görmediniz mi?

“İç savaş istemeyin” demek nasıl suç sayılabilir?

Biri “iç savaş çıkarsa çıksın” diyor, ben de “böyle şeyler söyleme, iç savaş korkunçtur” diyorum.

Ve savcıya göre suç işleyen ben oluyorum.

Savcının hoşuna gitmek için ben de mi “iç savaş çıkarsa çıksın” demeliyim?

Bu nasıl suçlama?

Delirmiş mi bu savcı?

Benim bu yazım Osman Özsoy diye birinin Erdoğan'ı "tehdit ettiği" döneme rastlamış. Savcının karışık Türkçesinden ne dediğini tam anlamadım ama sanırım bunu söylemek istiyor.

Osman Özsoy'u tanımıyorum.

Erdoğan'ı tehdit etti mi etmedi mi hiçbir fikrim yok.

Ama bir başkasının sözleriyle ben nasıl suçlanabilirim?

Bizim savcı ipi kopmuş uçurtma gibi, uçup gidiyor. Birisinin bir şey söylediğini iddia ediyor, bunu da benim hakkımdaki iddianameye koyuyor.

Hiç tanımadığım birinin söylediğini iddia ettiği sözlerle benim suçlu olduğumu kanıtlamaya kalkıyor.

Ben Erdoğan'ı tehdit etmiyorum, uyarıyorum. "İç savaş isteme" diyorum.

Aynı şeyi şimdi de söylüyorum.

İç savaş korkunçtur.

Suç mu bunu söylemek?

Üçüncü yazım da "Montezuma" başlıklı yazım.

Erdoğan'ın askerî vesayet isteyen ulusalcılar tarafından esir alındığını söylemişim.

Evet, söyledim.

Şimdi de söylüyorum.

Erdoğan'ın Rusya ve Suriye politikalarını belirlediklerini, arabuluculuk yaptıklarını zaten ulusalcıların kendileri de açıklıyor.

Bunu söylemenin darbecilikle ne ilgisi var?

Savcı hep aynı noktaya geliyor:

"Erdoğan'ı eleştirmek darbeciliktir" diyor.

Ben de "hayır" diyorum.

Bir siyasetçiyi eleştirmek darbecilik değildir. Erdoğan bir siyasetçi. Son beş yılda çok fazla hata yapmış bir siyasetçi.

Tabii ki eleştirilecek.

Ülke gözümüzün önünde çöküyor bu yanlış politikaların sonucunda.

Bunu eleştirmeyeceğiz de neyi eleştireceğiz?

Savcı savcılık yapmıyor.

Bir yasadışılığın sözcülüğünü üstleniyor, görevini kötüye kullanıp bir siyasetçinin fedailiğine soyunarak herkesi tehdit ediyor.

Bütün bu iddianamenin, bu iddianamenin içindeki yalanların özeti bu.

Bu iddianamedeki yalan dolu suçlamalara vereceğim cevaplar bunlar.

Bir tek kanıt bile ortaya koyamayan bu yalan dolu iddianamenin tek amacı insanları korkutmak ve susturmak.

Dünyanın hiçbir gelişmiş demokratik ülkesinde insanlar bu suçlamalarla hapse atılıp yargılanmaz.

Sırf fikirlerimizden ve eleştirilerimizden dolayı bizi hapse atıp yargılamak bu ülkenin ve bu ülkenin yargı sisteminin utancıdır.

İnsanları nedensiz yere tutuklayan, yalan dolu iddianamelerle insanları yargılayan bugünkü adalet sistemine güvenim yok.

O nedenle bir talebim de yok.

Vereceğiniz kararın benimle bir ilgisi olmayacak.

John Fowles, bir romanında “dünyadaki bütün yargıçlar verdikleri kararlarla yargılanır” der.

Doğru bir söz.

Bütün yargıçlar kendi kararlarıyla yargılanır.

Siz de kendi kararlarınızla yargılanacaksınız.

Nasıl yargılanmak istiyorsanız, hakkınızda nasıl hüküm verilmesini istiyorsanız, nasıl hatırlanmak istiyorsanız öyle karar verin.

Hakkında hüküm verilecek olan sizsiniz çünkü...

Vaktiniz ve sabrınız için teşekkür ederim.

Tam Metin [T24](#)'den Alınmıştır